НАРОДНА АРМІЯ

21 серпня, 2015

#75 {5410}

ШОСТУ ХВИЛЮ МОБІЛІЗАЦІЇ ЗАВЕРШЕНО

РОТАЦІЮ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ В ЗАПАС ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, ПРИЗВАНИХ ПІД ЧАС ТРЕТЬОЇ ХВИЛІ, ТА КОМПЛЕКТУВАННЯ НОВОСТВОРЕНИХ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН ЗАБЕЗПЕЧЕНО

стор. 3

У ніч з 24 на 25 серпня 2014 року ситуація в зоні АТО кардинально змінилася

ДВАНАДЦЯТЬ ДНІВ, ЩО ЗМІНИЛИ ХІД АТО

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко розповідає про події, що відбувались на Сході України наприкінці серпня — на початку вересня минулого року

Розглядаючи події під Іловайськом у серпні 2014 року, більшість експертів, а також ЗМІ загострюють увагу саме на так званому «Іловайському котлі», не приділяючи належної уваги загальній обстановці, що виникла на той час у зоні АТО. Відома на сьогодні інформація дозволяє розглянути те, що відбувалось на Сході країни рік тому, під дещо іншим кутом.

У середині серпня 2014 року хід антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях мав загалом позитивну динаміку. Навіть попри опір та постійне нарощування сил бойовиками, близько 60% території АТО вже контролювали наші сили. Занепокоєння викликала тільки ситуація в секторі «Д» — вздовж кордону з Росією в південно-східній частині Донбасу на ділянці Дякове–Зеленопілля–Довжанське–Червонопартизанськ–Ізварине. Тут керівництво АТО намагалося створити буферну зону між територіями, контрольованими бойовиками, з одного боку, та кордоном із РФ — з іншого. Але підрозділи Збройних Сил, що виконували це завдання, піддавалися постійним обстрілам з реактивних систем залпового вогню та важкої артилерії як з території, захопленої терористами, так і з території Російської Федерації, що не дозволяло успішно проводити активні дії.

стор. 8-9

ПІСЛЯ 7 ХВИЛИН БОЮ ДЛЯ НОВОБРАНЦЯ ВСЕ СТАЄ ЗВИЧНИМ

КОМБАТ ВВАЖАЄ, ЩО ОРДЕН «ЗОЛОТА ЗІРКА» ГЕРОЯ УКРАЇНИ — ЦЕ НАГОРОДА ВСЬОГО ЙОГО БАТАЛЬЙОНУ

стор. 5

2300 ВІЙСЬКОВИХ КАРБУВАТИМУТЬ КРОК НА МАРШІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

В УРОЧИСТОМУ ПРОХОДЖЕННІ ХРЕЩАТИКОМ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ТА ІНШИХ СИЛОВИХ СТРУКТУР

стор. 6

БТР-3Е1 ПЕРЕВИЩУЄ ЯКІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ РОСІЙСЬКИХ АНАЛОГІВ

НАША БОЙОВА МАШИНА СКЛАДАЄТЬСЯ З ВІТЧИЗНЯНИХ КОМПЛЕКТУЮЧИХ, ПОЧИНАЮЧИ ВІД КОРПУСУ І ЗАВЕРШУЮЧИ ДРІБНИМИ ДЕТАЛЯМИ

стор. 7

ЗА ПРОУКРАЇНСЬКУ ПОЗИЦІЮ ЗАСУДИЛИ ДО РОЗСТРІЛУ

СТОРІНКИ З ЖИТТЯ ОДНОГО З АВТОРІВ АКТА ПРО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ ЛЕВКА ЛУК'ЯНЕНКА

стор. 10

СИНЬО-ЖОВТИЙ ПРАПОР ВДАЛОСЯ ЗАНЕСТИ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ ЛИШЕ З ДРУГОЇ СПРОБИ

23 СЕРПНЯ ВІДЗНАЧАЄТЬСЯ ДЕНЬ СИМВОЛА НАШОЇ ДЕРЖАВИ

стор. 11

ВЛАДИСЛАВ ВАЩУК БУДУВАТИМЕ ФУТБОЛЬНІ МАЙДАНЧИКИ ДЛЯ ДІТЕЙ ВОЇНІВ АТО

ВІДОМИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛІСТ, ЕКС-ЗАХИСНИК КИЇВСЬКОГО «ДИНАМО», ЯКИЙ ВЖЕ ЗАВЕРШИВ СВОЮ БЛИСКУЧУ СПОРТИВНУ КАР'ЄРУ, РОЗПОВІВ ПРО ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ФУТБОЛУ ТА ПЛАНИ НА МАЙБУТНЄ

стор. 15

«ГАРЯЧА» ЛІНІЯ

CALL-ЦЕНТР МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ДЛЯ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ ГРОМАДЯН — (044) 454-41-36. ЦЕНТР ПРАЦЮЄ ЩОДНЯ З 9.00 ДО 18.00

КООРДИНАЦІЮ ЗМІН ЗАБЕЗПЕЧУВАТИМЕ ОФІС РЕФОРМ

До участі в реформуванні оборонного відомства залучають фахівців із бізнесу, волонтерів та інших осіб, які мають відповідний досвід

Офіс реформ передав Національному військово-медичному клінічному центру медично-інформаційну систему «Е-Здоров'я» для подальших практичних випробувань

Заступник Міністра оборони України Юрій Гусєв під час брифінгу для представників засобів масової інформації, який відбувся у Національному військово-медичному клінічному центрі, проінформував журналістів про хід реформування оборонного відомства.

— Рішенням Ради реформ запроваджено декілька нових проектів. Насамперед це створення Центру розвитку та супроводження матеріального забезпечення Збройних Сил України, що дозволить запровадити нові підходи в логістиці та принципово нові стандарти забезпечення української армії. Проектом реформи обліку та контролю пального у Збройних Силах України буде запроваджена технологія контролю за використанням пального, а звітність з цього питання стане більш пристосованою для ефективного управління, — зазначив Юрій Гусєв. — Сьогодні можна сказати і про те, що успішно реалізований проект запровадження системи електронних закупівель.

Активно залучають до участі в реформуванні оборонного відомства сьогодні й фахівців із бізнесу, волонтерів, інших осіб, які мають досвід реалізації реформ у діючих системах. Міністром оборони України було прийнято рішення щодо створення Офісу реформ як окремого органу, який забезпечуватиме координацію змін в оборонному відомстві.

— Наше головне завдання — професіоналізувати реформаторський рух Міністерства оборони, залучити якомога більшу кількість професіоналів, — говорить керівник Офісу реформ Андрій Загороднюк. — Ми обираємо найболючіші точки в оборонному відомстві й докладаємо максимум зусиль, аби знайти якісні рішення проблем. Особливо нас цікавить досвід країн, які ведуть бойові дії, зокрема США та країн НАТО.

Використовуючи перевірені шляхи, які вже застосовує на практиці бізнес, Офіс реформ не залучає бюджетні кошти, а активно співпрацює зі спонсорами. Найбільша допомога у реформаторському процесі оборонного відомства надходить сьогодні від Великої Британії, однак кількість охочих допомогти щодня збільшується, зокрема з числа міжнародних та вітчизняних компаній.

Не залишається без уваги сьогодні й реформування військової медицини. Офіс реформ передав Національному військово-медичному клінічному центру медично-інформаційну систему «Е-Здоров'я» для подальших практичних випробувань. Як наголосив керівник проекту «Е-Здоров'я» Михайло Лопатін, одним із головних досягнень у сфері медичного забезпечення є створення потужного центру обробки даних, налагодження складної та чіткої взаємодії між різними учасниками процесу надання допомоги пораненим.

— Завдання цієї системи — забезпечити ведення електронної медичної картки поранених військовослужбовців з можливістю доступу до неї з будь-якої точки. На цей час вже побудований прототип, який передається для випробувань Міністерству оборони. Ця система об'єднує київський та запорізький військові госпіталі. Незабаром до неї під'єднаються лікувальні заклади в Маріуполі, Артемівську, Харкові та Дніпропетровську. Наступним етапом стане охоплення ще 15 медичних закладів у зоні АТО та декількох мобільних госпіталів. Незабаром ми плануємо підключити до єдиної мережі всі медичні заклади Академії наук та Міністерства охорони здоров'я, всіх, хто залучений до надання допомоги військовослужбовцям, — наголосив Михайло Лопатін.

Тетяна МОРОЗ

НАШІ ВІЙСЬКОВІ ВРЯТУВАЛИ ЖИТТЯ П'ЯТИМІСЯЧНІЙ ДИТИНІ

До підрозділу швидкого реагування 28-ї окремої механізованої бригади, що несе цілодобове чергування в місті Мар'їнка, надійшла інформація про руйнування внаслідок обстрілу бойовиків будинку по вулиці Орджонікідзе, де проживала родина Коваленків з трьома дітьми.

Після прибуття на місце події керівник підрозділу — командир відділення розвідувального взводу молодший сержант Андрій Спірідонов — прийняв рішення розбирати завал та шукати постраждалих. За короткий час українські військові дістали з-під уламків будинку жінку та трьох її дітей. На превеликий жаль, більше всіх зазнала поранень п'ятимісячна дівчинка, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Немовля було негайно доставлене до Курахівської міської лікарні з діагнозом «вогнепальне осколкове поранення черевної порожнини з пошкодженням товстого та тонкого кишечника».

Кілька годин знадобилося бригаді 66-го військового мобільного госпіталю для проведення складної операції та стабілізації стану дитини. Безпосередню участь в операції брали військові хірурги Едуард Ремезюк та Ігор Нижнюк, а також військовий лікар-анестезіолог Андрій Кросовський.

Після успішного хірургічного втручання о 8:40 ранку наступного дня дитина разом з матір'ю були евакуйовані військовим вертольотом до дніпропетровської дитячої лікарні.

УКРАЇНА ВРАЗИЛА СОЛДАТІВ БУНДЕСВЕРУ ПАТРІОТИЗМОМ

Протягом майже десяти днів делегація Федеративної Республіки Німеччина у складі представників Німецької спілки по догляду за військовими похованнями та військовослужбовцями проводили роботи з облаштування німецьких військових кладовищ на території Києва.

Представник Департаменту соціальної та гуманітарної політики Олексій Сергієнко повідомив, що члени делегації разом із українськими вояками також здійснили покладання квітів до Меморіалу героям Небесної Сотні та відвідали заклади культури нашої столиці, упорядкували різні експозиції Національного музею історії України у Другій світовій війні.

Працюючи пліч-о-пліч, німецькі та українські військовослужбовці потоваришували, обмінялися досвідом, розповідали про свої країни.

— Українці вразили нас, солдатів Бундесверу, своїм патріотизмом. Українські солдати є дуже щирими та сильними воїнами. У Німеччині ситуація дещо інша, — поділився враженнями фельдфебель Патрік Гендель, один із членів делегації.

На закінчення робочого візиту в Україну, солдати Бундесверу разом з українськими військовими здійснили перепоховання німецького воїна, який загинув у роки Другої світової війни, поряд із Аскольдовою могилою в Києві, поклали вінок та квіти на могилу Невідомого солдата у парку Вічної Слави.

Микола ФЕДОРКІВ

ОГОЛОШЕННЯ

На виконання «Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна», затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29 і зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (далі — Наказ), Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оцінної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, який відбувся о 10:00 18 серпня 2015 року за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Департамент відчуження та утилізації військового майна Міністерства оборони України каб. 223 (інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оцінної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 31 липня 2015 року та опублікована у друкованому виданні «Народна армія» № 72(5407) від 31 липня 2015 року).

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв визначених Наказом, рішенням конкурсної комісії оголошено переможців наступних суб'єктів оціночної діяльності:

за лотом 1 переможець — ТОВ «БІЗНЕС-ОРІЄНТИР».

***

ОГОЛОШЕННЯ №227/1/2494-НЕР

про результати проведення конкурсу

щодо закупівлі квартир на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.

1.4. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Джерело фінансування закупівлі: **кошти державного бюджету України.**

3. Інформація про предмет закупівлі:

3.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на вторинному ринку в регіонах України.**

3.2. Кількість та місце поставки товарів чи надання послуг: *лот 1* — м. Київ (Святошинський та Шевченківський райони), **до 40 квартир**; *лот 2* — м. Київ (Солом'янський та Голосіївський райони), **до 40 квартир**; *лот 3* — м. Київ (Оболонський та Подільський райони), **до 40 квартир**; *лот 4* — м. Київ (Деснянський та Печерський райони), **до 40 квартир**; *лот 5* — м. Київ (Дарницький та Дніпровський райони), **до 40 квартир**, *лот 6* — Київська область (м. Вишгород, м. Ірпінь, смт Гостомель та смт Коцюбинське), **до 15 квартир**; *лот 7* — Київська область (Києво-Святошинський район), **до 30 квартир**; *лот 8* — Київська область (м. Васильків та м. Біла Церква), **до 14 квартир**; *лот 9* — Київська область (м. Бориспіль та м. Бровари), **до 14 квартир**; *лот 10* — м. Вінниця (Ленінський район), **до 30 квартир**; *лот 11* — м. Вінниця (Замостянський район), **до 30 квартир**; *лот 12* — м. Вінниця (Староміський район), **до 25 квартир**; *лот 13* — Вінницька область, **до 50 квартир**; *лот 14* — м. Дніпропетровськ, **до 30 квартир**; *лот 15* — Дніпропетровська область, **до 20 квартир**; *лот 16* — Донецька область (м. Артемівськ), **до 20 квартир**; *лот 17* — Донецька область (м. Краматорськ), **до 20 квартир**; *лот 18* — Донецька область (м. Костянтинівка), **до 20 квартир**; *лот 19* — м. Житомир, **до 45 квартир**; *лот 20* — Житомирська область (м. Новоград-Волинський), **до 20 квартир**; *лот 21* — Івано-Франківська область, м. Івано-Франківськ, **до 20 квартир**; *лот 22* — Закарпатська область (м. Мукачеве), **до 3 квартир**; *лот 23* — Закарпатська область (м. Ужгород), **до 4 квартир**; *лот 24* — м. Львів, **до 50 квартир**; *лот 25* — Львівська область, **до 30 квартир**; *лот 26* — м. Миколаїв, **до 35 квартир**; *лот 27* — Миколаївська область (м. Очаків), **до 40 квартир**; *лот 28* — Миколаївська область (м. Первомайськ), **до 40 квартир**; *лот 29* — Миколаївська область (м. Вознесенськ), **до 15 квартир**; *лот 30* — м. Одеса, **до 50 квартир**; *лот 31* — Одеська область (м. Ізмаїл), **до 10 квартир**; *лот 32* — Одеська область (м. Болград), **до 15 квартир**; *лот 33* — Одеська область (м. Білгород-Дністровський), **до 40 квартир**; *лот 34* — Одеська область (м. Іллічівськ), **до 30 квартир**; *лот 35* — м. Полтава, **до 30 квартир**; *лот 36* — м. Рівне, **до 50 квартир**; *лот 37* — м. Суми, **до 40 квартир**; *лот 38* — Сумська область (міста Глухів, Конотоп та Охтирка), **до 25 квартир**; *лот 39* — м. Харків, **до 50 квартир**; *лот 40* — Харківська область (м. Чугуїв), **до 30 квартир**; *лот 41* — м. Чернігів, **до 50 квартир.**

3.3. Строк поставки товарів або надання послуг: **до 30 вересня 2015 року.**

4. Інформування про процедуру закупівлі:

4.1. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, розділ «Державні закупівлі».**

4.2. Дата оприлюднення та номер оголошення про проведення процедури закупівлі, опублікованого в засобах масової інформації: **№ 227/1/2226-НЕР у газеті «Народна армія» від 31.07.2015 року № 72 (5407).**

5. Результат проведення процедури закупівлі:

5.1. Дата визначення переможця конкурсу, який подав найвигіднішу конкурсну пропозицію: **19.08.2015 року.**

5.2. Конкурс відмінено чи визнано таким, що не відбувся:

5.2.1. Дата прийняття рішення: **19.08.2015 року.**

5.2.2. Причина: **1, 2, 3, 4, 5, 8, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 38 та 40** — *у зв'язку з поданням для участі в конкурсі менше двох конкурсних пропозицій;* **за лотами 6, 7, 9, 19, 35, 39 та 41** — *у зв'язку з відхиленням всіх конкурсних пропозицій.*

6. Ціна найбільш економічно вигідних конкурсних пропозицій:

за лотом 14 — **3 153 280 (три мільйони сто п'ятдесят три тисячі двісті вісімдесят) грн 00 коп. без ПДВ (10 400,00 грн/м2 (без ПДВ));**

за лотом 25 — **15 847 425 (п'ятнадцять мільйонів вісімсот сорок сім тисяч чотириста двадцять п'ять) грн 00 коп. без ПДВ (10 450,00 грн/м2 (без ПДВ)).**

за лотом 26 — **9 781 200 (дев'ять мільйонів сімсот вісімдесят одна тисяча двісті) грн 00 коп. без ПДВ (10 400,00 грн/м2 (без ПДВ)).**

7. Інформація про переможця конкурсу:

за лотом 14 — м. Дніпропетровськ:

7.1.1. Найменування/прізвище, ім'я, по батькові: **Товариство з обмеженою відповідальністю «Будінвестперспектива»**;

7.2.1. Ідентифікаційний код/ідентифікаційний номер: **34497367;**

7.3.1. Місцезнаходження (для юридичної особи) або місце проживання (для фізичної особи): **51831, Дніпропетровська область, Петриківський р-н, с. Єлізаветівка, вул. Котовського, 47А-1-1.**

за лотом 25 — Львівська область:

7.1.2. Найменування/прізвище, ім'я, по батькові: **Товариство з обмеженою відповідальністю «ЯНТАР».**

7.2.2. Ідентифікаційний код/ідентифікаційний номер: **19141186.**

7.3.2. Місцезнаходження (для юридичної особи) або місце проживання (для фізичної особи): **81652, Львівська область, м. Новий Розділ, вул. Вяч. Чорновола, 14-А.**

за лотом 26 — м. Миколаїв:

7.1.3. Найменування/прізвище, ім'я, по батькові: **Товариство з обмеженою відповідальністю компанія «МИКОЛАЇВБУДІНВЕСТ».**

7.2.3. Ідентифікаційний код/ідентифікаційний номер: **23082101.**

7.3.3. Місцезнаходження (для юридичної особи) або місце проживання (для фізичної особи): **54028, Миколаївська область, м. Миколаїв, вул. 12-та Поздовжня, 51.**

Відповідно до статті 7 Закону України «Про господарську діяльність у Збройних Силах України», статей 7, 10 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 11 травня 2000 року № 778 «Про затвердження Порядку надання дозволу військовим частинам Збройних Сил на передачу закріпленого за ними рухомого та нерухомого майна в оренду» та Наказу Міністерства оборони України №156 від 06.04.2015 року «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна», що зареєстрований в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 року за №699/27144, **проводиться конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості та розрахунку орендної плати для укладення договорів оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на КЕВ м. Львова:**

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м.	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
	Нежитлові приміщення №№1-14,1-15,1-16,1-17,1-18 в адміністративній будівлі інв. №1, в/м №55, для розміщення кафе, що здійснює продаж товарів підакцизної групи, для укладення договору оренди	2,0	м.Львів, вул. Театральна,22	11.09.2015

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська,2.

Основні умови конкурсу:

У конкурсі приймають участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). *Конкурс буде проведено о 10:00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті* в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м.Львів, вул. Батуринська,2.

Телефон для довідок: (0322) 55–74–80.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються відміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з відміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

На марші танкова рота лейтенанта Бакалова, кістяк якої складають мобілізовані військовослужбовці

ШОСТУ ХВИЛЮ МОБІЛІЗАЦІЇ ЗАВЕРШЕНО

Ротацію та звільнення в запас військовослужбовців, призваних під час третьої хвилі, та комплектування новостворених військових частин забезпечено

В Україні завершилася шоста черга часткової мобілізації, яка тривала з 19 червня по 17 серпня цього року. Про результати її проведення під час брифінгу розповів заступник начальника мобілізаційного відділу мобілізаційного управління Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генерального штабу ЗС України полковник Олександр Правдивець.

За його словами, шляхом мобілізації громадян забезпечені ротація та звільнення в запас військовослужбовців, які були призвані під час третьої хвилі та комплектування новостворених частин. Це дозволило підтримати на належному рівні боєздатність військ, зокрема тих, що виконують завдання в зоні АТО.

Загалом військові комісаріати Збройних Сил України під час шостої черги мобілізації виконали план призову трохи більше, ніж на 60%. З них по комплектуванню офіцерським складом — майже на 80%, а транспортними засобами — на понад 30%. Серед призваних громадян 8,5% становили добровольці, а 25,7% — тимчасово непрацюючі громадяни.

— Під час шостої черги мобілізації позитивним став екстериторіальний принцип призову громадян до навчальних військових частин, установ та організацій. А після підготовки мобілізованих за цим принципом комплектувалися і бойові частини. Також дотримувався рівномірний розподіл мобілізаційних завдань між областями в залежності від кількості населення та результатів виконання завдань попередньої черги, — розповів полковник Олександр Правдивець.

Загалом від 80 до 100 відсотків завдання по мобілізації виконали Вінницька, Дніпропетровська, Хмельницька, Волинська та Житомирська області. Неохоче громадяни йшли до військкоматів у Сумській, Закарпатській, Одеській та Івано-Франківській областях. Там план призову виконано менше ніж на 40 відсотків.

Водночас під час проведення шостої черги побільшало випадків ухилення громадян від призову за мобілізацією. Це проявлялося, зокрема, у тому, що люди не відчиняли двері будинків при оповіщенні, переїжджали на проживання в інші міста України та за кордон, звільнялись з роботи тощо. А кількість громадян, які після оповіщення не прибували до військових комісаріатів, становила 50–55%, або 26,8 тисяч осіб. З цього питання вже відкрито 5 811 адміністративних, а також майже півтори тисячі кримінальних проваджень.

— Із тих, хто прибув на медкомісію, 61 відсоток виявилися непридатними до служби за станом здоров'я. Також поменшало добровольців, які самостійно або після отримання повістки свідомо прийшли до військових комісаріатів. Під час шостої черги таких осіб було лише 2,5 тисячі, — зазначив полковник Олександр Правдивець.

Різниця ж невиконання плану по мобілізації буде компенсуватися шляхом прийому громадян на військову службу за контрактом. Також треба сказати, що 10 відсотків військовослужбовців, які були призвані під час кожної з хвиль мобілізації, залишаються у війську на контрактну службу.

Також офіцер розповів, що зараз Міністерство оборони України працює над поновленням раніше скорочених або об'єднаних військових комісаріатів. На даний час відбувається обладнання фондів, призначення посадових осіб, набір штатів військових комісаріатів і всебічне їхнє забезпечення. Отже, у найближчий час ці військові комісаріати повинні запрацювати.

Сьогодні ведеться робота і щодо створення Єдиного державного реєстру військовозобов'язаних, яким будуть «озброєні» всі військові комісаріати. Йдеться про інформаційно-аналітичну систему, яка допомагатиме вести облік військовозобов'язаних та призовників.

Відповідаючи на запитання журналістів, полковник Олександр Правдивець також розповів, що Міністерство оборони не погодило законопроект про запровадження відкупу від армії. Адже в Конституції України чітко прописано, що захист Вітчизни є обов'язком кожного громадянина України, тож торгувати цим обов'язком в оборонному відомстві не мають наміру.

Роман ВУС

НА ВІДРЕМОНТОВАНИХ «БУЛАТАХ» МОДЕРНІЗУВАЛИ ЗАХИСТ

Харків'яни передали українській армії нову партію бойових машин

Фахівці флагмана бронетанкового виробництва — ДП «Завод імені В.О. Малишева», що входить до складу Державного концерну «Укроборонпром» — передали українській армії нову партію модернізованих бойових машин «Булат». Про це повідомив керівник підприємства Віктор Козонак.

Танки потрапили на ремонт безпосередньо із зони проведення антитерористичної операції на Сході країни із різноманітними пошкодженнями. Військові зазначили, що спрацювання динамічного захисту врятувало життя кільком екіпажам.

Фахівці «Малишева» відремонтували шасі та посилені модернізовані двигуни, замінили стволи гармат, що вичерпали ресурс кількості пострілів. На всіх «Булатах» модернізували захист, тож тепер командир і екіпаж танка перебуватимуть у ще більшій безпеці. Всі бойові машини пройшли повний цикл перевірки за технологічним паспортом і вже прийняті військовими.

Нині на заводі триває інтенсивна підготовка до укладання нових контрактів, що дозволить максимально завантажити потужності підприємства, повідомляє прес-служба концерну.

З ЛОГІСТИКОЮ ДОПОМОЖУТЬ ЕКСПЕРТИ НАТО

Шлях, який зараз проходять Збройні Сили України не новий, його вже пройшли країни, що брали участь у Варшавському договорі

Заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов провів робочу зустріч з радником при Офісі зв'язку НАТО з питань логістики та стандартизації полковником ЗС Чеської Республіки Мірославом Пеліканом.

Сторони обговорили хід виконання заходів реформування Збройних Сил України та напрями подальшого надання експертно-дорадчої та фінансової підтримки Збройним Силам України з боку НАТО, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Під час зустрічі було відзначено тісну співпрацю оборонного відомства з Офісом Організації НАТО з підтримки та постачання в Україні та Офісом зв'язку НАТО.

Заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції наголосив на важливості набрання чинності Закону України з ратифікації Угоди про співробітництво у сфері підтримки між Кабінетом Міністрів України та Організацією НАТО з підтримки та постачання.

— У даний час у Міністерстві оборони України триває робота з підписання Імплементаційної угоди Програми Україна — НАТО з надання допомоги Україні у сфері логістики та стандартизації, — поінформував Ігор Долгов.

Він зазначив, що досвід, набутий під час виконання зазначених проектів, буде поширений на всю систему матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України.

Окрім цього експертів Альянсу було запрошено взяти участь у розробці концепції системи логістики Збройних Сил України та системи стандартизації у сфері оборони з урахуванням кращих світових стандартів.

— Шлях, який зараз проходять Збройні Сили України, не новий і свого часу був успішно подоланий країнами-учасницями колишнього Варшавського договору, — наголосив Ігор Долгов.

600 КІЛОМЕТРІВ ФОРТИФІКАЦІЙНИХ СПОРУД ПОБУДОВАНО В НАЙКОРОТШІ ТЕРМІНИ

До створення оборонних укріплень долучилися 20 областей та 5 тисяч будівельників

— Жодна країна після Другої світової війни не зводила такі грандіозні оборонні об'єкти менше, аніж за півроку. Але нам вдалося збудувати 600 кілометрів фортифікаційних споруд на Сході України в найкоротші терміни. І все це — в умовах складної економічної ситуації та бойових дій, — наголосив радник Міністра оборони України Ігор Мельник, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Оборонні укріплення займають площу 50 гектарів та побудовані в декількох напрямках: перший розташований на відстані до 3 км від лінії зіткнення, решта — на відстані до 10–15 кілометрів.

Вже сьогодні на першій лінії оборони перебувають бійці Збройних Сил України. Вони мають можливість нести там бойове чергування, вести оборонний вогонь та найголовніше — розміщувати військову техніку в укриттях.

До будівництва споруд долучилося 20 областей та 5 тисяч будівельників. Окрім цього, на допомогу приходили і місцеві жителі. На зведення споруд держава витратила 850 мільйонів гривень.

За словами представника Центрального управління інженерного забезпечення полковника Сергія Марценюка, під час випробувань фортифікаційні споруди витримали вогонь з усіх видів стрілецької зброї, гранатометів, мінометів та важкої артилерії.

— Фортифікації уже довели свою реальну ефективність у бойових умовах. Під час боїв під Мар'їнкою, ворог зазнав значних втрат і не зміг прорвати нашу лінію оборони, — зазначив полковник Сергій Марценюк.

БІЙЦІВ ЗАХИЩАЮТЬ РАДІОКЕРОВАНІ ФУГАСИ

Їх на ймовірних шляхах руху ворожої техніки або диверсійних груп розміщують вояки 43-го окремого мотопіхотного батальйону

Задум на бій комбат тоді склав зухвалий. Командир 43-го окремого мотопіхотного батальйону полковник Олександр Водолазький із неприхованим задоволенням згадує ці події: «У межах ротації підрозділів нам належало змінити на позиціях бійців іншої частини в районі Горлівки. Після ретельного рекогносцирування місцевості та додаткової розвідки позицій бойовиків ми зрозуміли, що виконувати це завдання нам доведеться під щільним вогневим впливом ворога. Позиції того підрозділу російські найманці пристріляли до метра, могли бити по них «усліпу» навіть вночі. Тому ми прийняли рішення зайняти нові позиції, неочікувані для противника. Що й зробили. До речі, це було красиво. Батальйон стрімко пройшов через позиції побратимів і зайняв оборону попереду них на заздалегідь визначеному рубежі».

Рік тому батальйон — на той час частина територіальної оборони — починав війну на волонтерській автотехніці з легким стрілецьким озброєнням. Згодом підрозділ суттєво посилили також і бронетехнікою.

Заступник командира роти, літній старший лейтенант

Виконувач обов'язків командира роти — лейтенант з позивним «Кадет»

Виконувач обов'язків командира роти — лейтенант з позивним «Кадет» — веде мене хащами вздовж окопів опорного пункту: «З лісосмуги не висовуйтесь. Зараз по нас «працюють» здебільшого ввечері або вночі. Але легку ціль бойовики не пропустять і вдень, хоча від такого зухвальства ми їх дещо відучили. Кілька тижнів тому за дві доби по нас поклали більше двохсот мін та снарядів. Ми до пуття ще не окопалися, зазнали втрат «трьохсотими». Могло бути ще гірше, бо по нас били з важкої артилерії. Проте хлопці в нас досвідчені, швидко «вгризлись» у землю. Одночасно провели «виховну роботу» з нахабами зі штатного озброєння. Зараз втрат немає, хоч по нас ведуть вогонь щодня по кілька годин поспіль».

«Кадета» відкликають, а ми пробираємось чагарниками далі з його заступником, літнім старшим лейтенантом. На одній з вогневих точок взводу я зачудовано завмираю. В окопі — готовий до стрільби кулемет часів громадянської війни «Максим».

— На два кілометри б'є, як у копієчку, — хвалиться офіцер.

У відповідь чуємо від присутнього тут заступника командира взводу з позивним «Пасічник» ображене бурчання: «То за паспортом на два, а я на два з половиною кілометри з нього конструкції металеві навпіл ріжу».

Подальше спілкування з мотопіхотинцями приносить нові сюрпризи. З'ясовую, що кулемет «Максим» 1944 року випуску та далекобійні гвинтівки Мосіна 1937-го, угорський ДШК початку шістдесятих — лише «квіточки». «Ягідки» мене просто вражають. Чесно кажучи, я спочатку не вірю почутому і повертаюсь до бліндажів за підтвердженням інформації:

— «Кадете», то виходить, про гармату Д-44 хлопці правду кажуть?

Лейтенанта запитання розвеселило. Він відривається від радіостанції: «А чого б вони брехали? За встановленою для мотопіхотних батальйонів організаційно-штатною структурою ми сильно поступаємось іншим частинам. Нам не вистачає артилерії, серйозних протитанкових засобів, приладів спостереження. Тому шукаємо свої способи посилення вогневої потужності. Начальник батальйонної служби озброєнь вибив для нас стареньку 85-міліметрову гармату Д-44, яка може бити на 15 кілометрів. Д-44 дуже проста в наведенні та експлуатації. Мої хлопці стріляли з неї вперше в житті, але пробну партію з семи снарядів не змарнували. Після трьох пристрілювальних пострілів вони з 1500 метрів поклали чотири снаряди точнісінько у ворожі цілі».

— Це ж не всі ваші «ноу-хау»?

— Зенітну установку приладнали до тягача МТЛБ, але це було нескладно. На ній наш стрілецький ювелір працює, позивний «Майстер», кошмар бойовиків. Існує й особлива наша «фішка» — радіокеровані фугаси. Є в нас один офіцер, він зараз лікує в шпиталі осколкове поранення ніг. Разом з волонтерами він придумав електронні схеми приймачів та передавачів радіосигналу під різні детонатори. Волонтери закупили електроніку, офіцер виготовив пристрої. Тепер наші нештатні розвідники розміщують на ймовірних шляхах руху ворожої техніки або диверсійних груп фугасні закладки з цими штуками. Що ще? З радіозв'язком дружимо. Є своя схема, яка нам дуже допомагає в розвідці та корегуванні свого і сусідського вогню у відповідь російським найманцям, — говорить офіцер.

«Пасічник» зі своїм надійним «Максимом»

— Можеш навести приклади?

— Легко. Буквально днями 17-й мотопіхотний батальйон вів дуже серйозний кількагодинний вогневий бій з ворогом. Він хороший фронтовий сусід, завжди підтримує нас у скруті своїми засобами. Ми задіяли нашу радіосхему і підключились до корегування вогню «сімнадцятого». Про результати промовчу, але верещання бойовиків про допомогу було жалісним, — резюмує «Кадет».

Віктор ШЕВЧЕНКО

НА ПЕРЕДОВІЙ ЗНАЮТЬ ЯК КОРИСТУВАТИСЯ МОБІЛКОЮ

Здоровий глузд полягає якраз у тому, щоб за допомогою нехитрих обмежень безконтрольного користування телефонами зберегти людські життя

Законодавче обмеження на користування мобільним зв'язком у зоні проведення АТО викликало в бійців на передовій доволі неоднозначну реакцію. Чи є у військовослужбовців підстави для обурення реальним або уявним обмеженням їхніх громадянських прав?

Я неодноразово був свідком випадків емоційного сприймання солдатами на передових позиціях факту заборони користуватися мобільними телефонами. Ще б пак — батьки, дружини, діти повинні кожного дня знати, що з їхніми рідними все гаразд, що вони живі. Але, на думку багатьох командирів частин та підрозділів, «мобільне» питання в зоні АТО все ж потребує ретельної уваги.

Розмовляю на цю тему з командиром 43-го окремого мотопіхотного батальйону полковником Олександром Водолазьким. Він пояснює: «Здоровий глузд полягає якраз у тому, щоб за допомогою нехитрих обмежень безконтрольного користування мобільними телефонами зберегти людські життя. Терористи використовують потужні російські засоби радіотехнічної розвідки та радіоелектронної боротьби. За лічені хвилини вони не тільки доволі точно виявляють місця скупчень телефонних радіосигналів, вони легко прослуховують розмови та знають їхній зміст. Далі все просто: по наших позиціях б'є ворожа артилерія».

За словами офіцера, рішення про дозвіл на використання особистих засобів мобільного зв'язку в районах бойових дій приймається командиром військової частини. А таке рішення він завжди ґрунтує на висновках щодо тактичної ситуації, місцезнаходження підрозділів тощо.

— А якщо говорити серйозно, для нас такі питання належать до категорії способів виживання. Командир та офіцери штабу батальйону регулярно проводять відповідні інструктажі. Кожен мій солдат чітко знає табу: ні слова по телефону про свій підрозділ, місце дислокації, маршрути руху, позиції, техніку, озброєння. Не кажучи про розміщення фото в Інтернеті. Тут не треба людей особливо мотивувати. Ми ж собі не вороги. Поговоріть із моїм заступником Андрійовичем, він у нас відповідальний за всі ці питання, — говорить офіцер.

Старший лейтенант Андрійович з позивним «Тонік» — у підрозділі авторитет беззаперечний. Чоловіку 56 років, він має вищу освіту й чималий життєвий досвід: «Обмеження в користуванні мобільними телефонами виглядає надзвичайно просто. Найменша ланка ротної сім'ї, яка тримається «купкою», — відділення. Тому всі телефони у вимкненому стані зберігаються командирами відділень в певному місці. Приблизно два-три рази на тиждень, коли на позиції доставляються припаси, хлопці вибираються в ближній тил батальйону. Там вони — обов'язково по черзі, щоб сигнал був слабким — дзвонять рідним, з якими попередньо домовляються про дні розмов. Чия черга дзвонити, бійці вирішують самі. Звісно, в термінових випадках ми знаходимо спосіб надати можливість скористатись телефоном негайно. Після того, як комбат визначив такий порядок користування «мобілками», до цього режиму призвичаїлися за тиждень».

Віктор ШЕВЧЕНКО

ПІСЛЯ 7 ХВИЛИН БОЮ ДЛЯ НОВОБРАНЦЯ ВСЕ СТАЄ ЗВИЧНИМ

Комбат вважає, що орден «Золота Зірка» Героя України — це нагорода всього його батальйону

Командир 1-го батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади Герой України майор Ігор Герасименко війну розпочав командиром роти. Коли від ворожих куль загинув комбат Герой України Тарас Сенюк, він перебрав керування підрозділом на себе.

— Ігоре, якими для вас були перші дні командування батальйоном?

— Одразу на війні прийняти такий підрозділ — вкрай важко. Проте завдяки злагодженості дій колективу однодумців-професіоналів проблем у мене не виникало. Війна практична і війна теоретична — кардинально відрізняються. В боях ти бачиш все, ніби промацуєш руками. Спочатку був страх, проте згодом з'явилася впевненість у власних силах, у своїх підлеглих, та й бійці почали довіряти своїм командирам. Впевнений, коли є такий підхід — завдання буде успішно виконане на сто відсотків.

— Як змінилося ставлення бійців до війни?

— Якщо новобранець стійко витримує перші сім хвилин бою, то потім для нього все стає звичним. Після вогневих зіткнень люди знають, що потрібно робити і як поводитися. У наступних боях вони працюють майже автоматично. Таких бійців можна пускати у «вільне полювання» для виконання завдань. Їх можна називати «битими вовками». У цьому велика заслуга і командирів взводів та рот.

— А противник? Яка його тактика?

— Наш ворог має сучасне озброєння, починаючи від стрілецької зброї і закінчуючи технікою. Це потрібно визнати. У них є все, щоб вести війну. Нам протистоїть повноцінна армія. Спочатку це були сепаратисти з гвинтівками, а зараз уже ціла армія з озброєнням. Вважаю все ж таки, щоб з ворогом боротися ефективно, його потрібно поважати.

Командир 1-го батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади Герой України майор Ігор Герасименко

— Ваше ставлення до підлеглих? Яке воно?

— Я вважаю, що моя «Золота Зірка» Героя України — це нагорода всього 1-го батальйону. Її заслужив кожен мій підлеглий. Так сталося, що нагородили батальйон у моїй особі. Поважаю всіх — від першого до останнього бійця. Найбільша радість для мене — коли ми виконуємо бойове завдання і повертаємося навіть без поранених. Саме ці емоції не передати словами.

ПІШОВ У ТАНКІСТИ, АБИ ПРОДОВЖИТИ ДИНАСТІЮ

Офіцеру-ровеснику незалежної України передрікають блискучу кар'єру

Лейтенант Олег Бакалов: «Своїх підлеглих потрібно поважати»

У хмарі пилюки колона танкової роти з ревінням виїжджає з-за лісосмуги й стрімко розгортається в бойовий порядок. На рубежі відкриття вогню «шістдесятчетвірки» роблять коротку зупинку. Залп. Вихід на наступний рубіж і знову залп. За хвилину, прикриваючись димовою завісою, танки на ходу вишиковуються в похідну колону і відходять на початковий рубіж.

Один з офіцерів бригади на мобільному спостережному пункті коментує побачене: «Бездоганні дії, краще не буває. Ви не повірите, але командир цієї роти за армійськими поняттями — ще геть «зелений» лейтенант. У лютому цього року він достроково закінчив військовий вуз. Проте особистість непересічна. Більшість підлеглих годяться йому в батьки, а дехто — і в діди. 90 відсотків бійців роти мають за плечима бої в Іловайську, Пісках, Авдіївці. Але в хлопця такий авторитет, що його всі слухаються. Дисципліна в роті залізна. Техніка доглянута, люди всім забезпечені. Думаю, в цього лейтенанта попереду блискуча кар'єра».

Лейтенанту Олегу Бакалову стільки ж років, скільки й нашій незалежній Україні — 24. Цьогорічний випускник Академії сухопутних військ уже обіймає посаду командира танкової роти 93-ї окремої механізованої бригади. Тож вирішив поспілкуватися з молодим офіцером. Ротний під час нашої розмови тримається невимушено і з природною солідністю.

З перших слів розмови відчувається, що хлопець дійсно відданий своїй справі. І не дивно — він наймолодший у династії танкістів. Його прадід Корній воював у Другу світову, був командиром танкового батальйону. Батько Ігор закінчив службу головним старшиною танкового батальйону. Тому природно, що і Олег із самого дитинства цікавиться танками. А до військового вишу пішов, аби продовжити династію.

Як розповів Олег, дехто дотримується думки, начебто випускники військових вишів повинні відразу забути все, чого їх там навчали, і опановувати фах безпосередньо у війську. Та, як він особисто переконався, це все дилетантські балачки. Все, чого його навчали на кафедрах академії, повністю співпало з реальним армійським життям. Звісно, не без корекції на конкретну специфіку того чи іншого завдання.

— До речі — про вишкіл в академії. Якщо офіцера-випускника не поважають за фаховість, ставлення підлеглих до нього буде зовсім іншим. Але й офіцер повинен ставитись до підлеглих з повагою. Я, наприклад, своїх бійців дуже поважаю, бо є за що. Рота бойова, нема боягузів, нема вайлуватих, — говорить командир роти.

Віктор ШЕВЧЕНКО

«АІСТ» ВРЯТУВАВ ПІДРОЗДІЛ «МИРОТВОРЦІВ»

Нещодавно на адресу оборонного відомства надійшов лист із подякою військовослужбовцю Збройних Сил України за врятоване життя добровольця батальйону «Миротворець». Таке звернення не тільки не залишилось поза увагою, але навіть стало підставою для нагородження головного героя цієї розповіді державною відзнакою.

«У серпні 2014 року наш батальйон був залучений до виконання бойових завдань у місті Іловайськ Донецької області та наприкінці місяця разом з іншими підрозділами опинився в оточенні. Під час виходу з оточення наша колона потрапила під вогонь російської артилерії, але ми змогли продовжити рух. Потім в якомусь селі наш автобус із засідки на перехресті доріг був знищений. Були вбиті та поранені. Ми разом з хлопцями сховалися за рештками автобусу та намагались відстрілюватись.

Через деякий час я побачив, що до нас наближається декілька машин, а позаду них — відкритий «УАЗик», весь, немов решето. А в ньому хтось на ходу, практично стоячи під вогнем, намагається надавати медичну допомогу пораненим. Біля нас автомобілі зупинилися, поранених з «УАЗа» перемістили до більш безпечного броньованого мікроавтобуса й рушили далі.

Боєць на «УАЗі» залишився з нами. Добре пам'ятаю, відрекомендувався він коротко: «Аіст. Збройні Сили».

Згодом знову поновилися обстріли, від ворожого вогню рештки нашого автобуса та його «УАЗ» запалали. Нас, «миротворців», було близько двадцяти: ми не знали свого місця знаходження, і не знали, що робити далі. Новий знайомий скомандував відходити до дворів та займати кругову оборону. «Аіст», спорядивши магазини свого автомата, зібрав нас, роз'яснив обстановку й чітко сформулював подальші дії.

«Аіст» розділив нас на дві групи та поставив завдання — по черзі, прикриваючи один одного, подолати ділянку, що прострілюється. Пам'ятаю те відчуття безпеки: є людина, яка знає, що і як треба робити!

Перша група успішно перейшла небезпечну ділянку. У другій групі, де знаходився і я, хлопці почали панікувати та відмовилися йти. Знову ж таки дякуючи новому знайомому ця ситуація вирішилася. Він просто дав команду «За мною!», кинув у бік ворога гранату та побіг, ведучи вогонь. Ми неушкоджені вирвалися із пастки, без перебільшень, «Аіст» врятував нам життя, щоправда, не востаннє.

Наш рятівник із Збройних Сил постійно наголошував, що рухатись треба приховано, а не так, як зручно. Декому це не сподобалося, тому, вирішивши, що знають краще за інших, що і як робити, вони пішли своєю дорогою.

Щоразу, коли «Аіст» командував «За мною!», я й на мить не відставав, адже довіряв йому. І ми вийшли з-під вогню. Було видно, що наш «Аіст» зазнав ушкоджень, йому стало зле, адже давалася взнаки контузія від розриву міни.

Я запитав: «Що будемо робити далі?»

— Ти ж чув мою доповідь — виконуємо завдання по виходу з оточення, — а потім додав: — До бойовиків я не збираюся. Й показав на гранату. Отож ми домовились, що залишимо для себе по гранаті, бо полон вважали для себе неприйнятним.

Майже дві доби ми виходили з оточення. Тричі потрапляли під обстріли й щоразу наш «Аіст» йшов попереду. Цілі та неушкоджені зі зброєю в руках ми вийшли з оточення завдяки цьому героїчному офіцеру. Згодом я дізнався, що друга частина бійців, яка відділилася, потрапила в полон до ворога.

Повернувшись із зони бойових дій, я вирішив будь-що розшукати «Аіста», щоб іще хоч раз подякувати за порятунок і потиснути руку справжньому герою.

Знаючи лише позивний та ім'я, ми з товаришами усе ж відшукали та зустрілися з Костею. І я безумовно щасливий зустріті на своєму життєвому шляху людину, бойового побратима, справжнього військового офіцера. Пишаюся, що у наших Збройних Силах служать такі військовослужбовці. І повірте, усі врятовані та наші родини щодня у молитвах будуть згадувати його. Треба, аби нагорода знайшла нашого героя!»

Усі бійці готові продемонструвати українцям свій стройовий вишкіл

2300 ВІЙСЬКОВИХ КАРБУВАТИМУТЬ КРОК НА МАРШІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

В урочистому проходженні Хрещатиком візьмуть участь військовослужбовці Збройних Сил України та інших силових структур

На відміну від попереднього року цього дня на майдані Незалежності й на Хрещатику у проведенні заходів військова техніка участі не братиме. У центрі урочистостей буде воїн — захисник країни.

Зокрема, це військовослужбовці з військових частин Київського гарнізону, курсанти військових вузів, військовослужбовці із зони проведення АТО, а також військовослужбовці Прикордонної служби і Національної гвардії. Загалом Хрещатиком карбуватимуть крок 17 стройових розрахунків загальною кількістю 2300 осіб.

Запорожець сержант Едуард Драгулов крокує у стройовому розрахунку Сухопутних військ ЗС України. Шість місяців тому він добровольцем вступив до лав Збройних Сил та поїхав до зони проведення АТО, де брав участь у виконанні бойових завдань у Гранітному, Мар'янці тощо.

— Пишаюся тим, що беру участь у марші незалежності. Проходячи перед трибуною у строю, постійно відчуваю плече товаришів, згадую виконання бойових завдань у зоні АТО і розумію, що для кожного з нас, як на фронті, головне — це взаємодопомога, — розповідає він. — Тут я зустрів хлопців, які для мене стали справжніми побратимами. А вдома мої рідні та друзі з заводу «Мотор Січ» знають, що я проходитиму урочистим маршем Хрещатиком. Тож у цей день вони зберуться біля телевізора, щоб побачити святкове дійство. А я буду старатися за весь Запорізький край.

Тарас Савічев служить у морській піхоті два з половиною роки. Як і чимала кількість його товаришів по службі та учасників маршу незалежності, неодноразово брав участь у виконанні бойових завдань на Сході країни, зокрема у Гранітному, Талаківці, Широкиному тощо. Не з чуток знає, що таке обстріл із ворожої артилерії, підступні постріли снайперів, втрата бойових товаришів. Проте головне для нього — витримка та вірність клятві морського піхотинця.

— Ми повинні показати, що в умовах військової агресії проти нашої країни цей захід вкрай необхідний. Люди мають бачити, що в нас є військо і воно вже зовсім інше, — каже Тарас Савічев.

Вадим КОВАЛЬОВ

У центрі уваги воїн-захисник

Під час проходження спорядження має бути ідеально припасованим

У марші незалежності беруть участь 17 стройових розрахунків

БТР-3Е1 ПЕРЕВИЩУЄ ЯКІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ РОСІЙСЬКИХ АНАЛОГІВ

Наша бойова машина складається з вітчизняних комплектуючих, починаючи від корпусу і завершуючи дрібними деталями

БТР-3Е1 — сучасний український бронетранспортер, призначений для перевезення особового складу та його вогневої підтримки в бою

Вітчизняний бронетранспортер БТР-3Е1 значно перевищує якісні характеристики російських аналогів та гідно конкурує на світовій арені. Про це заявив Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов під час відвідування одного з найбільших підприємств бронетанкової галузі нашої країни — Державного підприємства «Київський бронетанковий завод». За його словами, на початку виробництва цей бронетранспортер був оснащений комплектуючими та двигунами російського виробництва. Проте нині ситуація кардинально змінилася. «Сьогодні, коли ми розірвали військову кооперацію з агресором, у цій машині немає жодної деталі російського виробництва. Все виробляється в Україні, починаючи від корпусу, який зварюється просто на бронетанковому заводі, і завершуючи дрібними деталями», — наголосив Олександр Турчинов, додавши, що єдина імпортна деталь — це двигун Deutz або Mercedes.

До речі, для розробки конструкторсько-технічної документації, яку підприємство профінансувало з власних обігових коштів, обрали Харківське конструкторське бюро з машинобудування імені О.О. Морозова. І хоча раніше воно займалося лише проектуванням танків, його фахівців зацікавила пропозиція перевірити власні сили у започаткуванні бронетранспортерної тематики. Із поставленим завданням харків'яни блискуче впоралися за півтора року.

Аби скоротити час на випуск нової машини, за основу був узятий бронетранспортер БТР-80. На такий крок пішли з декількох причин. По-перше, щоб із найменшими витратами засвоїти виготовлення вітчизняних комплектуючих і не залежати від постачальників з інших країн. По-друге, щоб зберегти чинну систему підготовки механіків-водіїв та екіпажів БТР-70 та БТР-80, яка за цей час була напрацьована у вітчизняному війську.

Зрозуміло, що ефективність будь-якої колісної броньованої машини визначається трьома основними тактико-технічними характеристиками: рухливістю, захищеністю та вогневою міццю. Саме на їхньому вдосконаленні й зосередили основну увагу фахівці столичного бронетанкового заводу. Зокрема, для посилення вогневої моці ними було запропоновано встановити на бронетранспортері 30-міліметрову автоматичну гармату ЗТМ-1. Її успішно розробили й освоїли виробництво на Кам'янець-Подільському заводі точної механіки. Крім того, на бойовому модулі бронетранспортера додатково розмістили дві установки вітчизняного виробництва для протитанкових керованих ракет «Бар'єр», а також 30-міліметровий автоматичний гранатомет КБА-117 та спарений кулемет КТ-7,62 мм. Таким чином вітчизняний бронетранспортер отримав чотири види зброї для ураження різноманітних цілей — починаючи від живої сили супротивника і закінчуючи танками і вертольотами.

Для порівняння: бронетранспортер БТР-80А, який досить часто застосовують бойовики на Сході України, має на своєму озброєнні лише 30-мм автоматичну гармату 2А72 із селективною подачею зарядів та спарений з нею кулемет ККТ-7,62 мм. Вони здатні вести вогонь лише по живій силі противника, а також по легко захищених бронеоб'єктах. Як бачимо, вражаючі властивості цієї зброї значно поступаються тій, що встановлена на розробленому вітчизняному зразку бронетехніки.

У процесі подальшої експлуатації бойовий модуль БТР-3Е1 продовжували вдосконалювати. Зокрема, були використані нові сучасні телевізійні засоби прицілювання (також на ньому почали встановлювати тепловізійні прилади для забезпечення можливості вести вогонь уночі). А останні модифікації цієї бронемашини обладнані системою панорамного огляду, що дозволяє членам екіпажу тримати в полі зору місцевість під розгорнутим кутом (практично 360 градусів).

БТР-3Е1 МАЄ ЧОТИРИ ВИДИ ЗБРОЇ ДЛЯ УРАЖЕННЯ РІЗНОМАНІТНИХ ЦІЛЕЙ

Не залишився поза увагою виробників і такий важливий параметр конструкції цієї бронемашини, як захищеність. Річ у тім, що за характеристиками броньових листів (товщина лобової та бокової броні) БТР-80 практично нічим не відрізняється від БТР-3Е1. Але екіпаж останнього має додатковий захфист із середини від уражаючих уламків броні, які утворюються внаслідок влучення у бронетранспортер снарядів. Аби не допустити цього, внутрішню частину броні було вирішено додатково вкрити кевларом (багатошаровий синтетичний волоконний надміцний матеріал) зі спеціальною системою кріплення.

І, звичайно, швидкісні та динамічні якості БТР-3Е1 також були суттєво покращені. Для цього на вітчизняний бронетранспортер можуть бути встановлені дизельні двигуни виробництва Deutz, Mercedes з автоматичною коробкою передач Allison та УТД-20 з механічною коробкою передач.

Сергій ВОРОНКОВ

БРОНЬОВАНИЙ «ДОЗОР» КРАЩЕ ВИТРИМУЄ ДІЮ УДАРНОЇ ХВИЛІ

У базовій версії ця машина захищена від 7,62-мм бронебійних куль та уламків 150-мм осколочно-фугасного снаряда

Бронеавтомобіль «Дозор-Б» розроблений фахівцями Харківського конструкторського бюро з машинобудування імені О.О. Морозова. Корпус виконаний з броньованої сталі. Днище має спеціальну округлу форму, яка дозволяє забезпечити захист екіпажу від мін. Зварювання корпусу з броньових листів, а не навішування їх на міцний каркас, як це роблять більшість світових виробників, має певні переваги. Такий корпус краще витримує дію ударної хвилі, а також має меншу вагу. У базовій версії ця машина захищена від 7,62-мм бронебійних куль, випущених з відстані 30 метрів, та уламків 150-мм осколочно-фугасного снаряда, вибухлого на відстані 50 метрів. Крім того, зсередини корпус оббитий протиосколковим захистом.

Озброєння «Дозор-Б» розміщене в окремому модулі з дистанційним керуванням. Стандартне озброєння «Дозору» становить 12,7-мм зенітна кулеметна установка. Вона оснащена оптичним монокулярним перископічним прицілом ПЗУ-7, який має кратність збільшення 1,2 і поле зору 50°. Боєкомплект — 450 патронів. Кути наведення по вертикалі від -3° до +68°, по горизонталі — 360°. Бойовий модуль також оснащений 30-мм автоматичним гранатометом КБА-117.

Як силова установка поки що застосовуються двигуни IVECO 8142.38.11 або DEUTZ BF 4M 1013 FC. Це чотиритактні, чотирициліндрові рядні дизелі з турбонаддувом та інтеркулером. До речі, залежно від потужності силової установки та наявності додаткового обладнання, як то озброєння чи бронювання, максимальна швидкість «Дозора» може сягати від 95 до 105 км/год.

До того ж прилад нічного бачення «Дозору» може працювати як в активному режимі, так і в пасивному, не виказуючи себе «зайвим» випромінюванням. Причому, як свідчать випробувачі, навіть у пасивному стані через цей прилад видно достатньо, аби безпечно кермувати в умовах темної хмарної ночі.

До речі, нещодавно фахівці ДП «Львівський бронетанковий завод» доопрацювали «Дозор-Б» із урахуванням побажань військових щодо його вдосконалення. Оновлений бронеавтомобіль передали для перевірки, як то кажуть, у реальних умовах.

Тактико-технічні характеристики бронеавтомобіля «Дозор-Б»

Екіпаж	3 особи, до 8 пасажирів (залежно від комплектації)
Швидкість	до 113 км/год.
Бойова маса	6,3 тонни
Потужність	від 122 до 192 к.с. (залежно від типу двигуна)
Запас ходу	до 700 км

ДВАНАДЦЯТЬ ДНІВ,

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко розповідає про події, що відбувались на Сході України наприкінці серпня — на початку вересня минулого року

Генерал-полковник Віктор Муженко: «Українська армія вистояла під ударом агресора, що суттєво вплинуло на подальший розвиток подій»

У штабі АТО в цей час кипіла робота. У секторі «А» проводилися штурмові дії підрозділів Збройних Сил з метою закріплення на ділянці автошляху М-04 в районі Новосвітлівки та Хрящуватого, що дозволило б заблокувати Луганськ з південного сходу. У секторі «Б» батальйонна тактична група 95-ї аеромобільної та підрозділи 93-ї механізованої бригад вели бої за місто Ясинувата, а в секторі «С» 25-та повітряно-десантна бригада, розвиваючи успіх, здійснювала пошуково-ударні дії з кінцевою метою перекрити трасу Н-21, яка з'єднує Донецьк та Луганськ — фактично єдиний шлях постачання боєприпасів, озброєння, військової техніки та інших матеріальних засобів угрупованню бойовиків у районі Донецька.

На тлі такої динамічної і напруженої обстановки ініціатива МВС провести зачистку Іловайська силами підпорядкованих їм підрозділів виглядала досить пересічною. У Генеральному штабі ЗС України ніяка окрема операція по Іловайську не розглядалася. Передбачалося, що підрозділи Збройних Сил заблокують місто і продовжать виконувати інші завдання по сектору. Для цього ротній тактичній групі 51-ї бригади та двом батальйонам територіальної оборони було визначено зайняти позиції на панівних висотах та виставити блокпости навколо Іловайська. Питання ж щодо доцільності зачистки міста було залишене на розгляд керівника сектору «Б» генерал-лейтенанта Руслана Хомчака. 18 серпня добровольчі батальйони увійшли в Іловайськ.

Але у ніч з 24 на 25 серпня 2014 року ситуація в зоні АТО кардинально змінилася. Після потужного артилерійського удару з території РФ, у якому було задіяно близько 200 одиниць артилерії, російські підрозділи приховано вторглися на територію України. Користуючись тим, що сектор «Д» на той момент практично перестав існувати, державний кордон перетнули вісім батальйонних тактичних груп (БТГр) збройних сил РФ загальною чисельністю понад 4 тисячі осіб. Майже безперешкодно вони просунулись у напрямку Іловайська та Луганська. Ще кілька невеликих груп перейшли кордон поблизу Новоазовська в напрямку Маріуполя.

Початок на 1-й стор.

Попри те, що ймовірність збройної агресії РФ розглядалась ще з березня 2014 року, вторгнення підрозділів російської армії виявилось неочікуваним — в Україні до останнього ніхто не міг повірити в те, що Кремль вдасться до інтервенції. Загалом російська військова присутність відзначалась на Донбасі й раніше. Але про масове вторгнення армійських підрозділів не йшлося. Що ж змусило російське політичне і військове керівництво діяти так рішуче?

У НІЧ З 24 НА 25 СЕРПНЯ 2014 РОКУ СИТУАЦІЯ В ЗОНІ АТО КАРДИНАЛЬНО ЗМІНИЛАСЯ. ПІСЛЯ ПОТУЖНОГО АРТИЛЕРІЙСЬКОГО УДАРУ З ТЕРИТОРІЇ РФ, У ЯКОМУ БУЛО ЗАДІЯНО БЛИЗЬКО 200 ОДИНИЦЬ АРТИЛЕРІЇ, РОСІЙСЬКІ ПІДРОЗДІЛИ ПРИХОВАНО ВТОРГЛИСЯ НА ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

— Очевидно, що причиною прийняття такого рішення російським військовим і політичним керівництвом стали умови, створені українською армією. Проект «Новоросія» опинився під загрозою — практично всі основні райони та ключові міста, головними з яких є Донецьк та Луганськ, були блоковані. Ізоляція Іловайська робила ситуацію для бойовиків, затиснутих у Донецьку, критичною. Не останню роль, напевно, відіграло й те, що 24 серпня — День незалежності України, — зазначив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко.

Інформація про рух колон техніки без розпізнавальних знаків, зокрема до Іловайська, була отримана керівництвом АТО і Збройних Сил у другій половині 24 серпня. Відтоді події почали розвиватись досить стрімко. Вже наступного дня відбулись перші бойові зіткнення з російськими підрозділами.

— У районі Кутейникового наші розвідники знищили передову групу росіян. На місці сутички залишились пошкоджені російські БМД та БТР. Практично в той же час підрозділ 51-ї бригади вступив неподалік у бій з десантниками 331-го полку ВДВ та 8-ї мотострілецької бригади РФ. В результаті бою росіяни зазнали втрат у живій силі та техніці, більше десяти військових РФ були взяті в полон. Саме вони й підтвердили факт вторгнення, — говорить генерал-полковник Віктор Муженко. — До речі, 10 з них відправили до Києва, а згодом обміняли на наших полонених. А ще двоє росіян залишились в одному з підрозділів, заблокованих під Іловайськом. Перед початком виходу наших колон російські офіцери спочатку просили віддати своїх солдатів. Але я наказав, щоб обмін відбувся тільки після того, як наші дістануться Старобешевого. Та, очевидно, для росіян їхні солдати особливої цінності не становлять. Під час розстрілу нашої колони полонені загинули разом з українцями.

— Те, що проти нас діяли вже не звичайні бандформування, ми зрозуміли за оснащеністю противника озброєнням, однотипною технікою та характером дій, які відрізнялись організованістю і злагодженістю. Радіоперехоплення фіксувало чіткий радіообмін між командирами, дисципліну радіозв'язку. Але однозначно ідентифікувати ці підрозділи ми спочатку не могли — на формі та техніці ворога не було розпізнавальних та ідентифікаційних знаків.

З початком російської агресії бойові дії змінили характер. До цього сили АТО вели боротьбу проти розрізнених збройних формувань, які збивалися докупи ситуативно. Тепер же українці мали справу з регулярними підрозділами, які діяли відповідно до класичних форм застосування. Також різко змінилось кількісне співвідношення сторін — на окремих ділянках фронту російські підрозділи мали перевагу в рази.

Аби оперативно реагувати на виклики, командуванню АТО вкрай необхідно було з'ясувати масштаб вторгнення.

— Оцінювання чисельності російських військ ми здійснювали за оперативними джерелами, інформацією полонених та доповідями командирів підрозділів, які на тих чи інших ділянках вступали у бій, — говорить начальник Генерального штабу. — Наприклад, коли з району Новосвітлівка-Хрящувате надійшла доповідь, що на наші позиції рухається близько 20–25 танків за підтримки піхоти на бойових машинах десанту БМД, ми вже могли зробити висновок, що тут діє танковий підрозділ, за чисельністю наближений до батальйону, за підтримки батальйону однієї з частин ВДВ РФ. Співставляючи це із раніше зафіксованими даними щодо розташування російських військ уздовж кордону, доходили попередніх висновків про склад угруповання противника, що увійшло на територію України. Деяку інформацію давало радіоперехоплення, деякі дані підтверджували агентурні джерела. Тож за певний час ми вже мали відносно точну інформацію.

Напруженість боїв, пов'язаних із російським вторгненням, невпинно зростала. І не тільки під Іловайськом. Через два дні активні позиційні бої вже точились у передмістях Луганська, під Новосвітлівкою і Хрящуватим, Донецьком та Іловайськом, Мар'їнкою та Старобешевим. Тільки 27 серпня 2014 року сили АТО вступали у безпосередній вогневий контакт з противником 34 рази! Найбільша інтенсивність боїв була в районі луганського аеропорту, де проти українських захисників противник кинув посилений танковий батальйон за підтримки піхоти. До речі, співвідношення сил не на користь українців тут було більшим, ніж під Іловайськом.

— У районі луганського аеропорту і на рубежі Хрящувате-Новосвітлівка теж було оточення, там вели запеклі і жорстокі бої підрозділи 80-ї аеромобільної, 24-ї механізованої та 128-ї гірсько-піхотної бригад, батальйону «Айдар» та невелика група 51-ї бригади, — розповідає

ЩО ЗМІНИЛИ ХІД АТО

генерал-полковник Віктор Муженко. — Коли наші підрозділи після запеклих боїв прорвали оточення і вийшли з нього, росіяни ще три дні боялися заходити в луганський аеропорт. Це факт. Але, на жаль, про ці бої народ не згадує, хоча там були виявлені безпрецедентний героїзм і мужність наших захисників, а також завдано істотної шкоди підрозділам РФ. Саме в той період, за інформацією, отриманою штабом АТО з оперативних джерел, командир одного з російських підрозділів, який брав участь у бойових діях під луганським аеропортом, самовільно вивів свій підрозділ на територію РФ через великі втрати. Йдеться про підрозділ морської піхоти Північного флоту РФ.

— Загалом російські військові воювали досить грамотно і організовано, але особливої сміливості не виявляли, — продовжує Віктор Муженко. — Коли вони йшли в колонах і потрапляли під вогонь з наших засобів, вони розвертались і виходили з-під обстрілу. Як тільки відбувалось бойове зіткнення, вони відходили і починали воювати на відстані, накриваючи позиції наших бійців з мінометів, артилерії, танків.

Та навіть попри кількісну перевагу і обережність, російські підрозділи зазнали відчутних втрат. Увечері 26 серпня українська артилерія накрила колону російських десантників під Іловайськом. Наступного дня російські військові розпочали перемовини.

— Бліцкриг росіянам не вдався. І не тільки на півдні, а й на півночі в районі аеропорту Луганська та Хрящеватого–Новосвітлівки. Очевидно, їхні несподівані втрати призвели до корегування плану. Наштовхнувшись на опір українців, через кілька днів російські військові зрозуміли, що подальші дії можуть призвести до ще більших втрат, які вони не зможуть пояснити своєму суспільству, — говорить начальник Генерального штабу. — Перш за все активність росіян знизилась під Іловайськом. Не припиняючи обстрілювати наші підрозділи, російська сторона почала пропонувати їм припинити опір, скласти зброю, здати військову техніку і вийти з оточення. До речі, ці пропозиції з'явились тоді, коли добровольчі батальйони здійняли паніку у ЗМІ і вимагали негайно їх вивести з-під Іловайська.

Розповідаючи подробиці виходу колон з-під Іловайська, генерал-полковник Віктор Муженко зазначив, що від нього була пропозиція керівнику сектору «Б» генерал-лейтенанту Руслану Хомчаку повернути підрозділи в Іловайськ:

— Якби угруповання втягнулись в Іловайськ і закріпились, вони могли б там певний час успішно протриматись. А ми б мали час на зосередження резервів 95-ї та 79-ї бригад, а відповідно — можливість пробити коридор або навіть відкинути противника. Співвідношення сил було б достатнє — 4 батальйонні тактичні групи противника проти двох наших аеромобільних бригад. Якщо додати потужне артилерійське угруповання, яке ми зосередили в цьому районі, ймовірність успішного проведення операції ставала досить високою. Але Хомчак на це відповів: «Я готовий загинути тут (в Іловайську — **авт**.), але мені комбати поставили умову, якщо ми їх не виведемо, то вони вийдуть самі». Що було далі, всі знають.

— З початком руху колон я тримав зв'язок із генералом Хомчаком. В якийсь момент він раптом сказав: «В них тут техніка стоїть», а через кілька хвилин додав: «По нас стріляють!..» І після цього зв'язок перервався, — розповідає генерал-полковник Віктор Муженко. — Допомогти нашим артилерією ми не могли, координати позицій противника були невідомі. Тому за кілька хвилин я вже дав команду на виліт авіації.

Пара штурмовиків Су-25 негайно злетіла з аеродрому в Дніпропетровську і направилась в район Старобешевого–Кутейникового. Цілями пілотам визначили основні висоти, на яких, за логікою, найбільш доцільно було б розташуватись російським підрозділам. Припущення виявилося правильним. Але в ході завдання ударів один штурмовик був збитий, пілот катапультувався. Та найголовніше, що зробили відважні льотчики, — вони виявили райони розташування російських військ, по яких почала вести вогонь артилерія сил АТО.

Починаючи з 24 серпня 2014 року, кількість бойових зіткнень українських підрозділів з російськими нападниками щодня обраховувалась десятками

Після того, як відбувся вихід колон з-під Іловайська, надійшла інформація від однієї з груп спецпризначення, що діяли в тилу противника. Згідно з її даними одна БТГр росіян мала необережність зайняти базовий табір, де тиждень тому дислокувався один з полків спеціального призначення.

ЯКБИ РОСІЙСЬКІ І СЕПАРАТИСТСЬКІ ЗМІ ПОКАЗУВАЛИ СИТУАЦІЮ, ЩО СКЛАЛАСЯ ТОДІ, ІЗ ВИСВІТЛЕННЯМ НЕВДАЧ І ВТРАТ СВОЄЇ СТОРОНИ, ІЛОВАЙСЬКІ ПОДІЇ І ВСЕ, ЩО ВІДБУВАЛОСЬ У ТІ ДНІ, ПОЧАЛО Б ВИГЛЯДАТИ ЗОВСІМ ПО-ІНШОМУ

— З урахуванням знання всіх координат і місцевості ми отримали можливість ретельно скоригувати артилерію. В результаті потужного ракетно-артилерійського удару БТГр РФ зазнала чималих втрат — понад сто загиблих, безліч поранених, а також знищене озброєння і техніка. Була ліквідована оперативна група ГРУ ГШ збройних сил РФ, а батальйонна тактична група противника фактично перестала існувати, — розповів генерал-полковник Віктор Муженко.

Підступність росіян у ситуації під Іловайськом у Генеральному штабі обговорюють досі. Честь і слово офіцера для російських генералів й офіцерів, з якими велись переговори, виявились невідомими поняттями. Тим більше, що ініціатива щодо безпечного виведення наших військ надходила саме від них.

— Коли наші колони почали розстрілювати, я зв'язався з першим заступником начальника Генерального штабу РФ генералом Богдановським, — згадує начальник Генерального штабу. — Що я сказав, дослівно не пам'ятаю, але приблизно таке: «Це свавілля треба припинити! Ви ж влаштували реальний розстріл людей, які не готові були чинити опір!» На що він мені відповів: «Повірте, рішення приймаю не я». Якби росіяни дотримали тоді свого слова, сьогодні про Іловайськ згадували б, як про пересічний епізод війни.

До речі, наступної після розстрілу колон доби з-під Іловайська вийшов ще один підрозділ — 40-й батальйон територіальної оборони. Невеликими групами вони пішли не в район Старобешевого, де дороги були пристріляні росіянами, а південно-західніше Кутейникового. Підрозділ вийшов без втрат.

12 днів збройного протистояння української армії російській агресії закінчились 5 вересня 2014 року оголошенням перемир'я, рішення про яке було прийнято на найвищому політичному рівні.

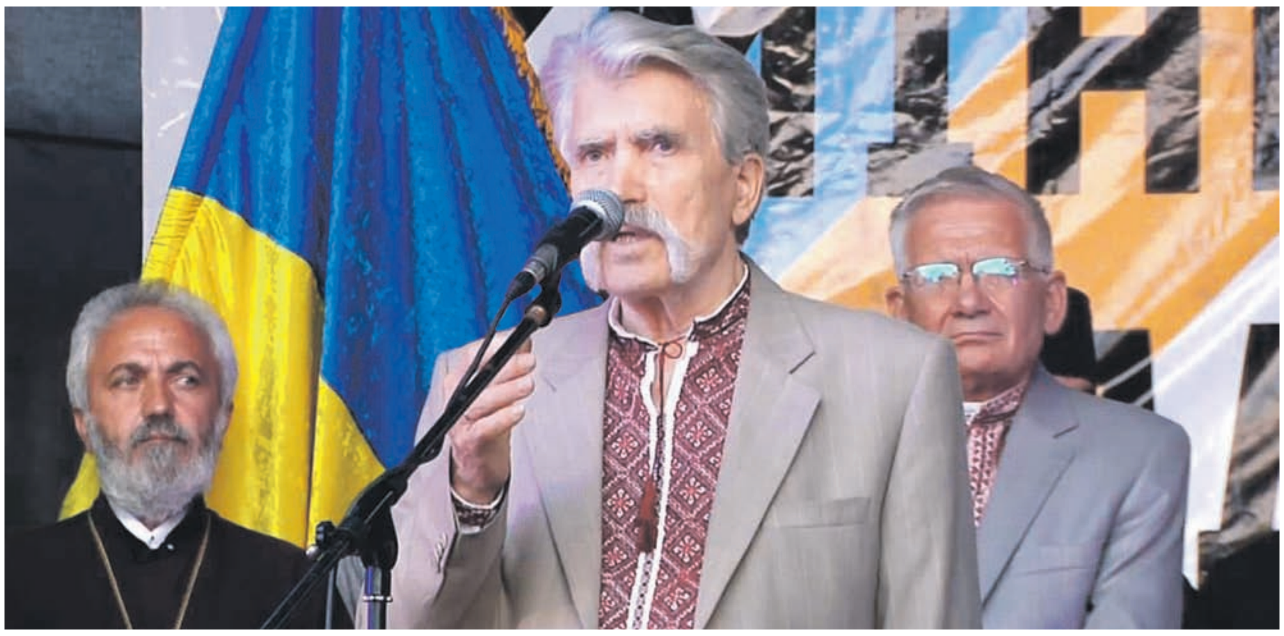
— Зусиллями мужніх захисників України вторгнення російських військ було зупинене, агресор не зміг реалізувати свої плани. А небезпека була серйозною — під загрозою оточення перебував Маріуполь, території північніше Луганська, відкривався вихід на оперативний простір на напрямах Харків–Київ, Миколаїв–Одеса, — говорить генерал-полковник Віктор Муженко — Опір українців та відчутні втрати противника змусили російське керівництво відмовитись від введення в Україну другого ешелону сил. У боях з російськими окупантами одні військові частини вкрили себе славою, інші — ганьбою. За результатами аналізу дій частин і підрозділів було прийняте рішення про розформування 51-ї механізованої бригади та про створення на її фондах нової частини, таке ж рішення було стосовно 5-го батальйону територіальної оборони. Хоча, звичайно, і в цих частинах були окремі підрозділи, які воювали достойно.

— Утім українська армія вистояла під ударом противника, що суттєво вплинуло на подальший розвиток подій як у воєнній, так і в політичній площині, — підсумував начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України. — А ще хочу додати, що якби російські і сепаратистські ЗМІ показували ситуацію, що склалася тоді, із висвітленням невдач і втрат своєї сторони, іловайські події і все, що відбувалось у ті дні, почало б виглядати зовсім по-іншому. Зрештою так воно і буде, але для того має минути час.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ЗА ПРОУКРАЇНСЬКУ ПОЗИЦІЮ ЗАСУДИЛИ ДО РОЗСТРІЛУ

Сторінки з життя одного з авторів Акта про незалежність України Левка Лук'яненка

Левко Лук'яненко під час зустрічі з громадянами розповідає про тернистий шлях України до свободи

Є люди, у долях яких дивно переплітається особисте і загальнодержавне. А життєва стежина з батьківського дому приводить до таких висот, з яких видна вся рідна земля. На моє переконання, до таких належить і Герой України, видатний політичний і громадський діяч, організатор українського національного руху Левко Григорович Лук'яненко. Якщо говорити про дивний збіг обставин у житті одного з «хрещених батьків» нашої незалежності, то дуже символічним є те, що Левко Григорович народився 24 серпня. Саме цього дня Україна стала незалежною. Коли я нагадав йому про це, він погодився: «Мабуть, на то була Божа воля, яка визначила мій життєвий шлях у боротьбі за незалежність України!»

Нагадав я Левку Григоровичу і про те, що ветерани нашої газети теж вважають його своїм «хрещеним батьком». Адже на початку 1992 року саме він приймав Військову присягу військовослужбовців підрозділу, який став першим у підпорядкуванні новоствореного Міністерства оборони України — газети «Народна армія». «Дякую за те, що пам'ятаєте про цю подію. Як колишня військова людина, я теж був схвильований зустріччю з офіцерами, які одними з перших підставили плече в розбудові національного війська», — відповів політик.

Як наголосив у розмові Левко Григорович, він походить з козацького роду, тому йому відома традиція відрядження на Січ кращих з кращих синів.

— Щорічно з кожного села, також і з моєї рідної Хрипівки, що в Чернігівській області, відправляли до війська двох-п'ятьох хлопців, які за покликанням серця і душі обирали військову справу. Мати перед дорогою на Січ вручала синові загорнуту в хусточку землю, аби він завжди пам'ятав про її захист. А батько — шаблю, якою він мав боронити рідний край. Вважаю, що ми, українці, маємо не лише пам'ятати традиції наших героїчних пращурів, а й на їхній основі виховувати нові покоління захисників України, — говорить Левко Григорович.

Приналежність до козацького роду, гадаю, вже на генному рівні вплинула на формування світогляду, визначила той шлях, який обрав Левко Лук'яненко заради незалежності Української держави. А починався він так само, як і в більшості співвітчизників. З 1944 по 1953 рік служив у Радянській армії, був командиром мотоциклетного взводу. Здобувши у вечірній офіцерській школі середню освіту, вступив на юридичний факультет Московського університету імені Ломоносова. Набувши фах «правознавець», у 1958 році працював пропагандистом Радехівського райкому партії Львівської області. Ця робота була пов'язана з постійними поїздками по селах. Він на власні очі бачив, як представники радянської влади тут «господарюють», як людей силоміць заганяли в колгоспи, знищували цілі хутори, духовність і споконвічні традиції українського народу.

ВІН НА ВЛАСНІ ОЧІ БАЧИВ, ЯК ПРЕДСТАВНИКИ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ ЗНИЩУВАЛИ ЦІЛІ ХУТОРИ, ДУХОВНІСТЬ І СПОКОНВІЧНІ ТРАДИЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Вражений побаченим, Левко Лук'яненко разом з однодумцями Степаном Віруном і Василем Луцьківим вирішили створити підпільну Робітничо-селянську спілку і боротися за незалежну Україну. А щоб мати більше часу, Лук'яненко з райкому перевівся адвокатом до Глинянської юридичної консультації. Тут Левко Григорович теж знайшов однодумців. Перша організаційна зустріч цієї групи відбулася у Львові в листопаді 1960 року, на ній учасники обговорили програму партії. Оскільки вона мала радикальний характер, документ вирішили дещо «пом'якшити», що й доручили Левку Лук'яненку.

Але доопрацювати програму Левко Григорович не встиг. Його, а також однодумців, у січні 1961 року заарештували. У травні цього ж року Львівський обласний суд засудив Левка Лук'яненка до розстрілу. Винуватили в тому, що він «з 1957 року виношував ідею відриву УРСР від СРСР, підривав авторитет КПРС, зводив наклепи не теорію марксизму-ленінізму». Але через 72 доби Верховний Суд замінив вищу міру покарання 15-ма роками позбавлення волі.

Після звільнення Лук'яненко оселився в Чернігові, де його на рік взяли під адміністративний нагляд. Звісно, що з таким «досьє» не міг влаштуватися на роботу за фахом — почав працювати електриком в обласній дитячій лікарні. З цим періодом пов'язаний новий етап у визвольній боротьбі Левка Лук'яненка. Він увійшов до складу Української Гельсінської групи, розробляв її програмні документи.

Потім були нові терміни ув'язнення, табори для особливо небезпечних засуджених, голодування, «задушевні» розмови зі слідчими КДБ, які тривали понад десять років. Указом Президії Верховної Ради УРСР від 30 листопада 1988 року Левко Лук'яненко був помилуваний і на початку наступного року повернувся в Україну вже як відомий політик і борець за її незалежність. У квітні 1990 року на установчому з'їзді Української Гельсінської групи його обрали головою створеної на її базі Української республіканської партії. У березні наступного року — депутатом Верховної Ради України I скликання. Як одному із засновників і активних діячів українського національного руху йому довірили підготувати Акт про незалежність України.

93 ВІДСОТКИ НАШИХ ГРОМАДЯН ПРОГОЛОСУВАЛО ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

У кожного великого поета його найкращі рядки завжди живуть у серці і пам'яті. Гадаю, що і для Левка Лук'яненка короткі, але сповнені внутрішньої сили положення з його основного твору життя — Акта про незалежність України, теж звучать величаво і споконвічно. Варто сьогодні нагадати текст цього документа: «Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року, продовжуючи тисячолітню традицію державотворення на Україні, виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародними правовими документами, здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки урочисто проголошує незалежність України та створення самостійної Української держави — УКРАЇНИ».

Під час спілкування з Левком Григоровичем попросив розповісти детальніше про ухвалення цього історичного документа.

19 КВІТНЯ 2005 РОКУ ЛЕВКУ ЛУК'ЯНЕНКУ ПРИСВОЄНО ЗВАННЯ ГЕРОЙ УКРАЇНИ

— Акт про незалежність було прийнято на позачерговій сесії Верховної Ради України 24 серпня 1991 року. Тим самим було покладено край юридичному існуванню УРСР. Цей документ набрав чинності з моменту його схвалення — «за» проголосували 346 народних депутатів. Того ж дня над куполом Верховної Ради замайорів величезний синьо-жовтий прапор, який принесли до приміщення представники громадськості, він став символом незалежної держави, — згадує Левко Лук'яненко. — Хочу також зазначити, що одночасно з Актом про незалежність була ухвалена постанова про проведення Всеукраїнського референдуму на підтримку цього історичного документа. Він відбувся 1 грудня 1991 року. За незалежність проголосувало 93 відсотки населення держави. Знайшов цей акт підтримку й у всьому світі. Так, через місяць після проведення референдуму незалежність України визнали 57 держав, а протягом року її існування — 130 країн світу!

Як склалося подальше життя автора Акту про незалежність України? 1 грудня 1991 року Левко Лук'яненко балотувався на посаду Президента України і отримав третій результат з шести претендентів. У червні 1992-го склав повноваження народного депутата і залишив посаду голови Української Республіканської партії у зв'язку з призначенням Надзвичайним і Повноважним послом України в Канаді.

Після повернення додому Левко Лук'яненко обирався депутатом Верховної Ради України II та IV скликань. За незламну волю, громадську мужність і самовідданість у відстоюванні ідеалів свободи, демократії, значний особистий внесок у становлення і розвиток незалежної Української держави указом Президента України від 19 квітня 2005 року Левку Григоровичу Лук'яненку присвоєно звання Герой України.

Звертаючись сьогодні до захисників Вітчизни, він сказав: «Любіть своїх батьків, матерів! Шануйте своїх героїчних пращурів! Вони — носії високої духовності, жертовності заради захисту рідної землі. Без них не було б сьогодні нашої незалежності. Тому будьте гідними їхньої слави, примножуйте кращі бойові традиції захисників України! Якби не мій такий поважний вік, я був би серед вас на бойових позиціях!..»

Володимир ЧІКАЛІН

СИНЬО-ЖОВТИЙ ПРАПОР

ВДАЛОСЯ ЗАНЕСТИ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ ЛИШЕ З ДРУГОЇ СПРОБИ

23 серпня відзначається день символа нашої держави

Своїми спогадами про проголошення державної незалежності України та внесення у цей день до Верховної Ради України синьо-жовтого прапора поділився народний депутат 1-го, 2-го і 4-го скликань Верховної Ради (донедавна був заступником командира 3-го окремого полку спеціального призначення і брав безпосередню участь в АТО), а нині — начальник відділу Головного управління по роботі з особовим складом Збройних Сил України підполковник Микола Поровський.

— Миколо Івановичу, пригадайте, будь ласка, той серпневий день 1991 року, коли ви разом із В'ячеславом Чорноволом внесли до сесійної зали Верховної Ради Державний Прапор України?

— У ті, сповнені небезпеки й тривог дні, синьо-жовте знамено було ознакою українства і прагнення волі. В той час далеко не всі люди в Україні сприймали синьо-жовтий стяг. Значна частина людей, задурених десятиліттями комуністичної пропаганди, вважали наш національний прапор петлюрівсько-бандерівським. Пригадую, коли ми, члени Народного Руху, вперше на Рівненщині 1989 року в заповіднику «Козацькі Могили», де покояться прах козаків, які полягли за Україну, підняли синьо-жовті прапори на маніфестації вшанування їхньої пам'яті, деякі люди розбіглися, такий був страх перед каральною радянською системою. У людях жила пам'ять про комуністичний терор та репресії і страх, що за синьо-жовту стрічку — символ української держави могли кинути до тюрми чи знищити. І цей страх не був безпідставний, ще діяв каральний орган КДБ, в Україні на сторожі імперських інтересів Москви стояла багатотисячна радянська армія. Але СРСР уже руйнувався під ударами демократичних сил. Країни Балтії проголосили відновлення своєї незалежності і підняли над парламентами національні прапори. Підняли синьо-жовті знамена над будівлями міських рад у Львові, Дрогобичі, Стрию та інших містах західних областей.

Підполковник Микола Поровський

Тисячі людей спеціально приїздили до цих міст, щоб побачити український прапор і переконатися, що таке можливе. Під час проголошення Декларації про державний суверенітет України в липні 1990 року нам не вдалося, через спротив комуністичної депутатської більшості, внести до її положень розділ про синьо-жовтий прапор. Тоді ми спробували занести знамено до Верховної Ради як символ реалізації положень Декларації та продовження боротьби за незалежність. Однак депутати-комуністи заблокували прохід у сесійній залі, і ми змогли донести прапор лише до входу. Всупереч протидії комуністичної влади синьо-жовте знамено волі поширювалось по Україні. 24 липня 1990 року з ініціативи Народного Руху величезний синьо-жовтий стяг був піднятий над Хрещатиком на щоглі перед Київрадою при величезному зібранні людей. І ще одна спроба «узаконити» синьо-жовтий прапор була здійснена в день першої річниці проголошення Декларації про державний суверенітет. Попри суворий контроль у палаці «Україна», ми пронесли до зали кілька синьо-жовтих прапорів, а на балкон палацу — величезне синьо-жовте полотнище. Із початком промови Леоніда Кравчука ми підняли прапори і розгорнули з балкона величезне синьо-жовте знамено. Пригадую, як зашипіли тоді комуністичні ортодокси: «Убрать єті жолто-блакітниє тряпкі!» — волали одні. «Вибросіть вон бандеровскіх знаменосцев!!!» — репетували інші. Слід віддати належне виваженості Леоніда Кравчука, який спокійно сказав: «Заспокойтеся, розпочинаємо урочисті збори». І крики комуністичних прислужників миттєво затихли.

Тільки після проголошення державної незалежності нам вдалося занести синьо-жовтий прапор до залу Верховної Ради України із легендою, що цей стяг був у Москві на одному із танків з українським екіпажем, який здійснював оборону Білого дому проти путчистів. А легалізували його тільки 4 вересня.

— А що запам'яталося з процесу внесення прапора найбільше?

— Величезне полотнище синьо-жовтого прапора, виготовлене Народним Рухом, маніфестанти принесли на Софіївську площу і там його освятив митрополит Володимир (Романюк), а звідти принесли на площу до Верховної Ради і передали його нам — народним обранцям. Разом із В'ячеславом Чорноволом ми стали на коліна, поцілували край знамена та понесли його до сесійної зали. Я високо тримав у руці край українського національного прапора і відчував, що за мною йдуть не тільки колеги-депутати. Разом з нами до сесійної зали парламенту символічно входили і ті всі герої визвольних змагань, що віддали своє життя під цим знаменом за волю України. Ми внесли найвищу національну святиню до сесійної зали Верховної Ради, тепер наш синьо-жовтий прапор — символ незалежності майорітиме над Україною завжди.

Олена КРУГЛЄНЯ

«МИ ВІРИМО В МАЙБУТНЄ НАШОЇ КРАЇНИ»

Представники різних категорій населення відповідають на запитання: «Що для вас значить незалежність нашої країни?»

Ярослав ЯРКОВСЬКИЙ, капітан, заступник командира батальйону, учасник АТО

— Особисто для мене незалежність країни — це право жити на своїй землі, в якій поховані мої діди і прадіди, служити своєму народу, знати правдиву історію про ті події, які відбувалися в нас упродовж століть, розмовляти рідною мовою, навчати на ній своїх дітей і пишатися своєю національністю.

Україна пройшла надто довгий шлях до свободи, за яку віддавали життя мільйони українців. Маємо це завжди пам'ятати. Сьогодні ми воюємо за свою країну. Я пишаюся солдатами й офіцерами, з якими виконував бойові завдання на Донбасі, де переконався, що поки в нашому війську служать такі хлопці, ми непереможні.

Віталій ДУКАЧ, старший солдат контрактної служби, учасник АТО

— По завершенні строкової служби вирішив пов'язати своє подальше життя з військом. Мені хотілося служити своїй країні у важку для неї годину.

Чи було страшно в зоні проведення антитерористичної операції? Скажу так: кожен фізично здоровий чоловік повинен захищати свою країну. Перебуваючи неподалік позицій бойовиків, коли над головами літали снаряди і кулі, відчував певний дискомфорт. Вибачте за пишномовні слова, але я дуже пишаюся тим, що є громадянином незалежної Української держави. За неї і життя віддати не шкода.

Олег ДАЦЮК, працівник ТСО України

— З тривогою спостерігаю за подіями, що відбуваються на Сході країни. На жаль, через проблеми зі здоров'ям я непридатний до військової служби. Але якщо доведеться, то теж візьму до рук автомат чи кулемет, щоб не пустити ворога до своєї хати. Для мене незалежність — це моє рідне Полісся, вся рідня, яка живе в Україні і з якою часто зустрічаюся, мій син, якому не доведеться проходити армійську службу за тридев'ять земель від рідного краю, гарантія того, що ні мені, ні моїм нащадкам не доведеться «обживати» неозорі простори Сибіру чи інших «екзотичних» місць Росії, куди висилали наших дідів і прадідів.

Вадим ЯРЕМЕНКО, солдат-контрактник, учасник АТО

— Раніше не замислювався над тим, що таке наша незалежність. Але після того, як побував взимку на Донбасі, зрозумів — незалежність країни дорого коштує. Адже за неї розплачуються своїми життями мої ровесники. Якщо виникне потреба, знову готовий відбути в район антитерористичної операції і воювати за свою країну.

Тетяна МОСКОВЕНКО, працівник ЗС України

— Кожна адекватна людина повинна тішитись з того, що живе у вільній, демократичній державі. Так, нам усі ці 24 роки було важко, а сьогодні — ще важче. Адже на нас пішли війною ті, кого ми — принаймні більшість із нас — вважали своїми братами. Вірю в нашу перемогу, в те, що український народ, який майже чверть століття живе у своїй державі, ніхто не поставить на коліна.

Записав Сергій ЗЯТЬЄВ

СТВОРЕНО ЄДИНИЙ РЕЄСТР ДІТЕЙ ЗАГИБЛИХ УЧАСНИКІВ АТО

Будь-який військовослужбовець, який сьогодні виконує свій обов'язок у зоні АТО, або поранений проходить лікування в госпіталі, звичайно, думає про свою родину та домівку, про своїх дітей. Бійці не можуть приділити достатньої уваги своїм рідним, тому саме держава зобов'язана потурбуватися про їхні родини. Але особливої уваги потребують ті діти, батьки яких загинули під час захисту нашої Вітчизни.

Тому на виконання плану заходів щодо посилення соціального захисту дітей військовослужбовців, які загинули під час проведення АТО, в оборонному відомстві створено єдиний автоматизований реєстр, в якому на сьогодні нараховується 903 особи.

— Міністерство оборони України активно працює за напрямом моральної та матеріальної підтримки дітей загиблих військовослужбовців, але хотілося б робити більше. Потрібно залучати всі можливості. Дієвих результатів ми досягнемо за ефективної взаємодії з органами виконавчої влади, — наголосив заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов під час розширеної службової наради з питань посилення соціального захисту дітей військовослужбовців, які загинули під час захисту Вітчизни.

У зв'язку з втратою дитячих баз відпочинку та оздоровлення, які знаходились на території АР Крим, цього року виникло чимало проблем з організацією відпочинку малечі військовослужбовців та працівників Збройних Сил України саме у відомчих дитячих оздоровницях. Так, у Дитячому оздоровчому таборі імені Юрія Гагаріна, що на Одещині, щорічно в літній період можуть оздоровлюватися понад 630 дітлахів військовослужбовців та працівників Збройних Сил України, але цього року приїхали на відпочинок лише 358 дітей. Дітей учасників АТО, звичайно, тут забезпечуватимуть путівками безкоштовно.

Вартість путівок було зменшено, інформація щодо наявності вакантних місць неодноразово доводилась до військових частин, водночас соціально-економічна ситуація у країні, на жаль, не дозволила збільшити кількість відпочивальників.

Політичні події та важкі економічні умови, що склалися в Україні, змусили шукати нові підходи до розв'язання питань соціального захисту родин учасників АТО. Президент України підписав Закон «Про внесення змін до Закону України «Про оздоровлення та відпочинок дітей», яким було врегульоване питання віднесення дітей учасників бойових дій в антитерористичній операції (а також тих, у кого один із батьків загинув у районі АТО) до пільгової категорії — дітей, які потребують особливої соціальної уваги та підтримки з боку держави.

Прийняття цього закону сприяло внесенню численних змін до місцевих програм, зокрема

У той час як українські бійці виконують свій обов'язок, в їхніх родинах підростають діти

організації безкоштовного оздоровлення та відпочинку дітей українських бійців. Так, Закарпатська обласна державна адміністрація organізувала безкоштовне оздоровлення та відпочинок 230 дітей загиблих в АТО військовослужбовців, на Волині — для 22 дітей, які залишились без батьківського тепла, та 1221 тих, хто нині виконує обов'язок в зоні АТО. У Львівській області за кошти обласного бюджету закупили 1065 путівок в оздоровниці для малечі, а у Хмельницькій обласна державна адміністрація влаштувала незабутні літні канікули ще 426 дітям.

ДО КІНЦЯ ЦЬОГО ЛІТА ВІДПОЧИНУТЬ ТА ОЗДОРОВЛЯТЬСЯ МАЙЖЕ ДВІ ТРЕТИНИ ДІТЕЙ УЧАСНИКІВ АТО

Відпочивають цього року діти учасників АТО і за кордоном. Завдяки Дитячому фонду України, малеча наших бійців побувала у Польщі, Греції, Латвії. Обласні центри соціально-психологічної допомоги за рахунок обласних бюджетів та благодійництва організували поїздки 1192 дітям до Угорщини, Хорватії, Сербії, Туреччини, Словаччини та Литви.

За даними Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України, до кінця цього літа відпочинуть та оздоровляться в дитячих оздоровчих закладах майже дві третини дітей учасників АТО.

Безсумнівно, важливе місце в наданні моральної та матеріальної допомоги дітям загиблих військовослужбовців сьогодні відіграє взаємодія військових комісаріатів з представниками місцевої влади та самоврядування, органів соціального захисту за місцем проживання родин загиблих військовослужбовців. Так, у кожному районному (міському) військкоматі нині призначений соціальний робітник, який постійно підтримує тісний зв'язок з родиною для надання допомоги. Саме такий підхід дозволив не залишити без уваги та підтримки родини наших бійців, які віддали своє життя заради Вітчизни. У взаємодії з волонтерськими та благодійними організаціями їм тепер надають різні види психологічної допомоги.

В обласних державних адміністраціях по можливості намагаються допомагати і матеріально. Наприклад, у Львівській області надано 120 тисяч гривень 158 сім'ям загиблих бійців, у Чернівецькій області прийнято рішення виплачувати дітям за рахунок бюджету області щомісячно по 500 гривень, а в Миколаївській та Кіровоградській навіть придбали для родин загиблих бійців квартири.

Під час вступної кампанії 2015 року, на пільгових умовах, до військових ліцеїв та ліцеїв з посиленою військово-фізичною підготовкою успішно склали іспити 256 дітей учасників АТО (також і 16 дітей загиблих бійців), а 15 юнаків зараховані до вищих військових навчальних закладів. Нагадаємо, що відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» особа, в якої один з батьків був військовослужбовцем, який загинув чи визнаний судом безвісно відсутньою особою при виконанні ним обов'язків військової служби, протягом трьох років після здобуття відповідної загальної середньої освіти зараховується поза конкурсом за особистим вибором спеціальності до державних та комунальних вищих та професійно-технічних навчальних закладів України для навчання за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів. До ВВНЗ вступники даної категорії також зараховуються поза конкурсом.

Не забувають нині і про цьогорічних першокласників. Незабаром до школи підуть 168 дітей військовослужбовців, загиблих під час захисту Вітчизни. До 1 вересня в усіх областях планується проведення акції з нагоди Дня знань, у ході якої за рахунок обласних бюджетів малечі військовослужбовців подарують шкільні ранці, канцелярські товари та завчасно придбають шкільну форму.

Тетяна МОРОЗ

МОБІЛЬНИЙ ГОСПІТАЛЬ РЯТУВАТИМЕ ЖИТТЯ НАШИХ ДЕСАНТНИКІВ

Американські військові медики передали воїнам ВДВ польовий експедиційний госпіталь

У Житомирі військова делегація медичної служби Збройних сил США передала медичній службі Високомобільних десантних військ ЗС України сучасний мобільний польовий експедиційний госпіталь другого рівня за кваліфікацією НАТО (EMEDS BASIC).

Директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник медичної служби Андрій Верба щиро подякував американським колегам за вкрай потрібну під час військового протистояння допомогу.

Госпіталь вартістю 7,6 мільйона доларів становлять чотири модулі, з'єднані між собою критими переходами. Це легка й компактна споруда, яку можна розгорнути протягом 24 годин поблизу району бойових дій. Шпиталь забезпечений потужним набором сучасних медичних засобів та новітньою діагностичною апаратурою.

Умовно госпіталь можна розділити на дві частини: діагностичну та лікувальну. В першій можна здійснювати будь-яку діагностику, зокрема повний біохімічний аналіз крові, рентгеноскопію, ультразвукову та інші види діагностики. У другій проводиться операційне, реанімаційне втручання.

— Устаткування все випробуване та дуже хороше. Ми користувалися таким в Афганістані, в Іраку, — розповіла офіцер-медик США Олена Мспаркер.

Руслан ЛІННИК

Директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник медичної служби Андрій Верба оглядає місце для проведення хірургічних втручань

Міста і села, назви яких пов'язані з комуністичним тоталітарним режимом

УКРАЇНЦІ ПОЗБАВЛЯЮТЬСЯ СЕРПА І МОЛОТА

Ухвалений пакет декомунізаційних законів дозволяє зруйнувати стереотипи минулого

Батьків Миколи Кацюка — жителя подільського міста Ямпіль — у 30-х роках минулого століття «розкуркулили», а двох татових братів розстріляли як ворогів народу. Сам він підлітком пережив голодомор, воював на фронтах Другої світової, повернувся з орденом Червоної Зірки і двома медалями «За відвагу». Але старий солдат не пробачив радянській владі злочину, який вона вчинила проти його родини. Була у нього одна заповітна мрія, якою він неодноразово ділився зі мною:

— Хочу дожити до того дня, коли в центрі мого міста не буде цього дідька, а наша вулиця, на якій живу, неноситиме імені злочинця…

Нещодавно Микола Тихонович зателефонував:

— Можеш привітати мене: в центрі міста вже не пам'ятник Леніну височить, а Богдану Хмельницькому. Вірю, що й вулицю Дзержинського перейменують…

За часів СРСР у кожному населеному пункті були вулиці, названі на честь Леніна, Дзержинського, Косіора, Постишева та інших «видатних діячів партії і радянського уряду», височіли й пам'ятники їм. Наприклад, 1991 року лише «вождю світового пролетаріату» їх налічувалося близько… 6 тисяч!...

Сьогодні їх вже значно менше: попри відсутність законодавчої бази, яка б дозволяла це робити, люди самостійно відправляли ці «шедеври архітектури» на смітник історії. І все ж у більшості міст і сіл гранітні «вожді революції» так і залишилися на майданах, а люди продовжували жити на вулицях, названих на честь катів українського народу. Та крига почала скресати після Революції гідності, коли парламент нарешті ухвалив пакет декомунізаційних законів. Один з них — Закон України «Про засудження комуністичного і націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні і заборону пропаганди їх символіки».

Цей документ зобов'язує демонтувати всі пам'ятники діячам компартії, а вулиці, школи та інші об'єкти, які носили їхні імена, перейменувати. А ще населеним пунктам, перейменованим на честь компартійних діячів, повернути історичні назви. Таких найбільше на сході і півдні України.

Україна упродовж 70 років перебувала під комуністичною владою. Ці роки видалися чи не найжорстокішими в її історії, адже, починаючи з 20-х років минулого століття, більшовицькі інквізитори винищили мільйони людей. Чимало українців намагаються знайти хоча б сліди дідів та прадідів, забраних серед ночі оперативниками НКВС, розшукати могили рідних, закатованих у їхніх буцегарнях. З ухваленням Закону України «Про доступ до архівів репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років» громадяни матимуть змогу вільно потрапляти до них, надавши лише паспорт та відповідну заяву.

Окремим законом парламентарії засудили комуністичний та нацистський режими, заборонивши їхню символіку. Забороняється також публічне виконання гімну СРСР.

ОКРЕМИМ ЗАКОНОМ ПАРЛАМЕНТАРІЇ ЗАСУДИЛИ КОМУНІСТИЧНИЙ ТА НАЦИСТСЬКИЙ РЕЖИМИ, ЗАБОРОНИВШИ ЇХНЮ СИМВОЛІКУ

Протягом десятиліть нас переконували, що вояки Української повстанської армії — «злочинці, які вбивали ні в чому не винних людей, прислуговуючи фашистам». Але після того, як СРСР пішов у небуття, ми дізналися, що й упівці воювали з гітлерівцями. Коли ж ті були вигнані з України, зброю повернули проти інших окупантів — радянських.

— Те, що Президент України підписав закон, який фактично прирівнює вояків УПА до воїнів Другої світової, свідчить про його намагання консолідувати наше суспільство, — говорить директор Музею радянської окупації Роман Круцик. — Адже за Україну боролися і ті, й інші.

Закон України «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939–1945 років» запровадив нове свято — День пам'яті та примирення, який відзначатиметься 8 травня. При цьому 9 травня залишається Днем перемоги і буде, як і раніше, вихідним.

Після того, як парламент ухвалив, а Президент підписав вищезгадані закони, деякі політики засумнівалися в їхній доцільності, мовляв, вистачає інших проблем, вирішенню яких треба приділити увагу: війна, бідність, корупція. До того ж їхня реалізація внесе розбрат в українське суспільство. Але…

Хіба не перебування в полоні стереотипів минулого, міфів, вигаданих комуністичної пропагандою, а згодом підхоплених російською, сприяло тій гуманітарній катастрофі, що сталася на Донбасі?

Добре, що таких, як мій земляк Микола Тихонович, в Україні багато. Їм боляче жити в містах і селах, на вулицях, які носять імена убивць їхніх батьків і дідів. Країни Східної і Центральної Європи, які теж «будували комунізм», давно покінчили зі своїм минулим: на майданах Варшави, Бухареста, Будапешта, Берліна, Праги і Братислави не побачите пам'ятників тим, хто повірив у солодкі обіцянки «старшого брата» і теж будував «світле минуле».

Сергій ЗЯТЬЄВ

РОЗВІНЧУЄМО МІФИ ПРО УКРАЇНСЬКУ ДЕКОМУНІЗАЦІЮ

1. Це теж наше минуле

У деяких регіонах наш народ схильний до ідеалізації минулого, тому стоятиме за комуністичні символи, назви та пам'ятники горою. Здається, що час перевиховувати нинішнє покоління безповоротно втрачений, тому слід діяти строго по букві закону, не звертаючи уваги на сумні стогони з приводу червоних кумирів. Аргумент проти міфу залізобетонний — нацисти теж є частиною історії Німеччини, але на вулицях німецьких міст їхнім пам'ятникам немає місця. Якщо ви не готові прийняти, що нацизм і комунізм — рівне зло, то це ваші особисті проблеми. Одна річ — плакат у музеї, зовсім інша — вулиця імені комуністичного ката.

2. Невчасно все це

Ну так, спочатку, мовляв, треба виграти війну, а потім займатись боротьбою з пам'ятниками Леніну. Тільки штука полягає в тому, що побудова нової України (неможлива без подолання спадщини тоталітарного минулого) і надає сенс нашій боротьбі. Черчиллю приписують фразу: «Якщо під час війни ми відмовимось від фінансування культури, то за що ми тоді воюємо?»

3. Пам'ятники — твори мистецтва

Ой, далеко не всі. Лише мізерна частка комуністичних пам'ятників визначені у державних реєстрах як ті, що мають художню цінність. Такі слід установленим порядком демонтувати і перевезти до майбутнього музею радянського тоталітаризму. Абсолютна більшість чавунних і гіпсових болванчиків Леніна до творів мистецтва належать трохи менше, ніж ніяк.

4. Зайнялись би краще реальними реформами

Потреби в політичних та економічних реформах ніхто не заперечує. Просто ніщо не заважає здійснювати всі ці процеси паралельно. Одні державні установи займаються поліпшенням, скажімо, податкового клімату, інші — демонтуванням табличок на честь старих більшовиків. Кожному своє.

5. Це коштуватиме купу грошей

Які, зрозуміло, краще роздати народу. Це брехня. На місцевому рівні всі витрати зводяться до нових печаток (близько 200 гривень), нових вуличних табличок і дороговказів. Останні два пункти можна навіть не рахувати, бо в кожному місцевому бюджеті закладено фінансування «на благоустрій». Так, менше нових дерев у парках висадять, але і перейменування вулиць — одноразова акція. Наступного року витрачатись на демонтування пам'ятників не доведеться.

6. Потрібно буде міняти всі документи

Не потрібно. Фізичні особи взагалі звільнені від необхідності міняти паспорти і договори на квартиру; юридичні особи, якщо зміна назви пов'язана із законом 317-VIII, отримують право змінити документи безкоштовно. І лише коли настане час вклеювати нову фотографію або продавати житло, тоді вам у документах і поставлять нову адресу в звичайному порядку.

7. Депутати не зможуть підібрати доладні назви

А цього від них і не потрібно. У 90 випадках зі 100 йдеться не про вигадування нових назв, а про повернення старих. Історична топоніміка України, понівечена радянською владою протягом понад 70 років з метою стерти з пам'яті людей імена кращих синів і доньок нашого народу, події, що відбувалися на нашій землі впродовж століть, потребує відновлення.

8. Все одно закони не діятимуть

Діятимуть! Головне, щоб у держави було бажання реалізовувати прийняті закони.

9. Перейменування не матиме жодних наслідків

Ні, матиме. Бо вкотре нагадуватиме усьому світові, що Україна є не просто територією, а державою з багатою історією, людьми, які ідентифікують себе виключно українцями, які поважають своє минуле.

ІЗ РОТИ ДО БЕРЛІНА ДІЙШЛИ ТІЛЬКИ ТРОЄ

Кавалеру трьох медалей «За відвагу» пообіцяли найвищу нагороду, але не дали…

З середини січня до 9 травня 1945 року 18-річний молодший сержант Микола Притуляк заслужив три медалі «За відвагу». Після виконання одного з відповідальних завдань обіцяли представити до звання Героя Радянського Союзу. Та командири свого слова не дотримали…

Особливо запам'яталося Миколі Несторовичу форсування річки Одер. На той час річка, яка раніше ніколи не вкривалась кригою, промерзла так, що лід міг витримати навіть важку техніку наступаючих радянський військ. Для гітлерівців такий розвиток подій став небезпечним. Тому, коли наші війська без особливого опору противника увійшли у селище Візенау, противник відійшов до Зеєловських висот і, чекаючи на підкріплення, відкрив на річці шлюзи. Селище, яке було на пагорбі, за лічені години перетворилось на острів-пастку. На наших бійців налетіла ворожа авіація і почала їх «прасувати», потім «заговорила» артилерія.

«Це було схожим на пекло, — розповідає фронтовик. — Гітлерівці розпочали наступ великими силами. Ми ризикували втратити цей рубіж. Коли під нашим контролем залишався зовсім невеличкий клаптик Візенау, друга рота нашого батальйону не встояла і відступила. Настала темрява, бій затих. Мене і ще двох бійців викликали до штабу і наказали проникнути на позиції 2-ї роти і перевірити, чи зайняли гітлерівці залишені окопи. Мовляв, від цього залежить доля наступальної операції. «Якщо впораєтесь і повернетеся, то отримаєте Героїв Радянського Союзу», — сказав офіцер.

На завдання ми пішли вдвох. Повземо, тримаємось один одного. Тихенько добрались, заскочили в окопи — нікого. Йдемо по окопу і раптом назустріч нам обережно ступає ворожий розвідник, якого теж відправили для перевірки, чи порожні окопи. Я вихопив гранату і висмикнув кільце, притиснувши скобу. І раптом фашист як чкурне від нас по траншеї. Я обережно вставив назад кільце, віджав вусики і поклав гранату до сумки.

Ми повернулися у штаб і доповіли — траншеї порожні. Старший за званням офіцер наказав миттю зайняти окопи. Це завдання виконувала наша рота. Попри кількаденні важкі бої, ми не втратили свої позиції. А про нагороду ніхто не згадав».

На бойовому рахунку кулеметника Притуляка було чимало ризикованих і відповідальних завдань. Під час виконання одного з них група під його керівництвом вистежила і полонила шпигуна-диверсанта, на якого тривалий час безуспішно полювали фахівці особливого відділу. За успішно виконане завдання 18-річний боєць був представлений до ордена Червоної Зірки, але отримав третю медаль «За відвагу».

Своє мирне життя Микола Притуляк присвятив топографії

ГРУПА ПІД ЙОГО КЕРІВНИЦТВОМ ВИСТЕЖИЛА І ПОЛОНИЛА ШПИГУНА-ДИВЕРСАНТА, НА ЯКОГО ТРИВАЛИЙ ЧАС БЕЗУСПІШНО ПОЛЮВАЛИ ФАХІВЦІ ОСОБЛИВОГО ВІДДІЛУ

У день наступу на Берлін, у квітні 1945 року, Микола вже був командиром відділення. Командир роти довів бойове завдання, яке полягало в тому, щоб після проведення артпідготовки розвити наступ.

«У цю атаку пішов і я зі своїм відділенням. Саме тут, в районі Зеєловських висот, противник укріпився дуже сильно. Гітлерівці відкрили по нас такий шквал вогню, що ми змушені були залягти і окопатись на нейтральній території. З настанням темряви вдарили по ворогу. З усієї роти живими залишилися 15 бійців», — згадує ветеран.

Командувати Миколі Притуляку вже було ніким, усі солдати його відділення полягли на полі бою. Йому дали ручний кулемет Дегтярьова і помічника із сумкою дисків, так він продовжив воювати.

Цей день залишився в його пам'яті, як щось незвичайне. В одне зі звільнених від фашистів містечок увійшли 15 солдатів з роти лейтенанта Підгорного. «Офіцер залишив нас усіх на сходах однієї із будівель у центрі, а сам вирушив у штаб за подальшим завданням, — пригадує ветеран. — Страшенно хотілося пити, а запаси води у всіх закінчилися. Тут перед нашими очима протилежною стороною вулиці пройшли кілька солдатів з повними боклажками води. Разом з моїм помічником Іваном переходимо на той бік вулиці до під'їзду, звідки виносили воду. Ми пройшли метрів з 20 до під'їзду з підвалом, тільки повернули туди, як раптово пролунав величезної сили вибух. Вибігаємо на вулицю, а там!.. Усі наші бойові побратими загинули від осколків великокаліберного снаряду, який влучив у кут будівлі та повністю зруйнував його. Таким чином з усієї роти лишився я, мій помічник Іван та командир роти лейтенант Підгорний. У подальшому нашу дивізію направили на захід. Коли залишалось 25 км до Ельби, було оголошено про перемогу. Радість від розуміння, що війна закінчилась і ми перемогли, важко передати словами. Потім демобілізація старшого покоління, а нам, 18-річним, ще належало служити…»

Молодший сержант Притуляк служив у війську до листопада 1950 року. Демобілізувавшись, повернувся на Батьківщину і усе своє мирне життя присвятив топографії. У складі експедицій Київського аерогеодезичного підприємства об'їздив чи не весь Радянський Союз, складаючи топографічні карти місцевості. В інших експедиціях працював за фахом у високогірних районах Китаю, знімав мертві солончаки між Тигром і Євфратом в Іраку.

Андрій АГЄЄВ

СВОЄ СТОРІЧЧЯ ВЕТЕРАН ВІДЗНАЧИВ У КОЛІ ВІЙСЬКОВИХ

За військову доблесть та героїзм, виявлені під час війни, Василя Петухова було нагороджено шістьма орденами

Полковник у відставці Василь Петухов — людина легендарна. У роки Другої світової війни офіцер-артилерист брав участь у боях за визволення України від гітлерівських окупантів. За військову доблесть та героїзм, виявлені під час війни, Василя Петухова було нагороджено шістьма орденами. У післявоєнний період фронтовик продовжив військову службу й передавав свій бойовий досвід майбутнім офіцерам.

Нині уславлений фронтовик проживає в Одесі. Нещодавно йому виповнилося сто років. З нагоди такого ювілею ветерана війни привітали представники Одеської обласної організації воїнів-учасників АТО, оперативного командування «Південь» та Одеського обласного військового комісаріату. Так, голова Одеської обласної організації воїнів-учасників АТО Лариса Радкевич подякувала ветерану за ратний подвиг в ім'я миру і життя людей. А заступник Одеського обласного військового комісара по роботі з особовим складом підполковник Владислав Мусейко побажав ювіляру й надалі брати активну участь у військово-патріотичному вихованні молоді.

Звертаючись до нинішніх захисників Батьківщини, Василь Петухов сказав:

— Сьогодні, в цей непростий для України час, вам випав іспит на силу духа й вірність Вітчизні. Визволяйте рідну Україну так, як колись ми визволяли рідну землю! Вам на ній жити й ростити дітей. А ще я бажаю всім захисникам України повернутися додому живими!

Сергій ДАНИЛЕНКО

Владислав Ващук із воїнами-десантниками у Національному військово-медичному клінічному центрі

ВЛАДИСЛАВ ВАЩУК БУДУВАТИМЕ ФУТБОЛЬНІ МАЙДАНЧИКИ ДЛЯ ДІТЕЙ ВОЇНІВ АТО

Відомий український футболіст, екс-захисник київського «Динамо», який вже завершив свою блискучу спортивну кар'єру, розповів про проблеми сучасного футболу та плани на майбутнє

Грати у футбол Владислав Ващук розпочав у 6 років. Його першою школою став Спортивний клуб армії у Києві, а першим тренером був Анатолій Сергієнко.

— Владиславе, що для вас означає футбол сьогодні?

— Раніше, коли доводилося постійно виходити на поле та грати за «Динамо» чи інші клуби, футбол, звичайно, був роботою, що приносила непоганий дохід. Майже весь свій час віддавав тренуванню, тож займатися чимось іншим не встигав фізично. Тоді не було хобі, а зараз — з'явилося. І це футбол.

— На вашу думку, якими сьогодні є основні проблеми вітчизняного футболу?

— У цьому виді спорту є низка проблем. По-перше, професійний футбол плавно переходить у масовий вид спорту. По-друге, є проблема з фінансуванням футбольних клубів. І це стосується, на жаль, не лише команд вищої ліги. По-третє, вбачаю проблему у вболівальниках, які зазвичай відвідують лише матчі топових клубів. В інших випадках стадіони як були, так і залишаються напівпорожні. Тож треба щось кардинально змінювати, аби вболівальники відвідували матчі. Також не можу оминути проблему суддівства, яка завжди була і є сьогодні. Її суть полягає в тому, що судді на полі повинні бути нейтральними. Але дуже часто вони впливають на результат футбольного матчу.

Пам'ятаєте, як виправдовуються арбітри: «Суддя не побачив». У реальності це виглядає дещо по-іншому: «Суддя не побачив, бо так захотів». Отже, в нього є якась зацікавленість. Я припускаю, що корупція досі присутня в суддівській справі, хоча, можливо, не настільки сильно розвинута, як колись.

ДІТЯМ НЕ ПОТРІБНА ПОЛІТИКА, ЇМ НЕ ПОТРІБНА ВІЙНА. ДІТЯМ ПОТРІБЕН СПОРТ І ПРИЄМНІ ЕМОЦІЇ

— Як події на Сході України впливають на розвиток футболу?

— Безліч команд змінили місце розташування, в більшості з'явилися труднощі і не лише фінансові. Легіонери, які могли б підсилити команду, відмовляються їхати до України, адже бояться війни. З'явилося чимало переселенців, серед яких і діти, що займалися футболом. Загалом спорт зазнав чималих втрат.

— Ви стали засновником футбольного турніру для дітей імені Ващука. Розкажіть, як проводяться ці змагання?

— Це дитячий футбольний турнір. Я довго вагався, чи варто називати його моїм ім'ям. Але потім погодився. Під час першого турніру дуже хвилювався, адже відповідав за його організацію. Там беруть участь дитячі команди українських клубів. Ті ж «Динамо» чи «Ворскла» тощо. Зараз, коли проводимо турнір, намагаюся відібрати талановитих хлопчиків, дивлюся, як працює тренерський склад тієї чи іншої команди, а переможцям вручаю подарунки. Взагалі я підтримую будь-які змагання, в яких беруть участь діти. Дітям не потрібна політика, їм не потрібна війна. Дітям потрібен спорт і приємні емоції.

— Вам довелося грати в «Динамо» ще під керівництвом Валерія Лобановського. Ким для вас залишився Валерій Васильович та які були із ним стосунки, чи були якісь традиції у клубі?

— Валерій Васильович Лобановський був для нас справжнім метром футболу, спортивним психологом та наставником. Це та людина, яка повірила в мої можливості та відкрила їх на футбольному полі. Йому завжди вдавалося знайти необхідні слова, аби я повірив у себе та розвивався у професійному напрямку.

Особливих традицій чи обрядів у нас не було. Перед матчем, за декілька хвилин до виходу на поле, всі гравці робили коротку мовчазну паузу, збиралися з думками та виходили з роздягальні. Більше нічого не пригадую, хоча найкраща традиція для будь-якого клубу — це постійні перемоги.

— Які цілі ставите перед собою на майбутнє?

— Вже давно в мене є мета — відкрити футбольну академію для дітей. Сподіваюся, що найближчим часом цього досягнемо. Також наш «Благодійний фонд Сприяння інноваційному розвитку в галузі фізичної культури і спорту» співпрацює з Міністерством оборони України. Маємо спільний план заходів, які передбачають будівництво дитячих футбольних майданчиків, де зможуть безкоштовно тренуватися та грати діти героїв АТО та діти війни. Окрім цього, у вільний від роботи час я треную дітей.

— Відомо, що ви грали товариський матч у команді бійців АТО проти волонтерів. Скажіть, хлопці на полі такі ж завзяті, як у повсякденній службі?

— Я із задоволенням підтримав ідею зіграти у футбол у такому складі. До нашої команди долучив також колишнього динамівця та мого друга Ігоря Костюка. Перші хвилини вояки не вірили в те, що зможуть перемогти. Тут важливо було знайти слова підтримки. Але останні 15 хвилин я бачив, як у них горять очі й з яким азартом вони виборювали перемогу. У тому матчі, попри достойну гру волонтерів, наша команда все ж таки перемогла. Вірю, що й у війні незабаром переможемо.

Доволі часто відвідую госпіталі, аби поспілкуватися з тими простими хлопцями, які, на жаль, отримали поранення, захищаючи Україну. Під час розмови з ними я намагаюся не випитувати, за яких умов вони зазнали травм, аби не нагадувати їм про ті страшні події. Але хлопці дуже часто самі розповідають, хочуть виговоритися. Також спілкуємося на будь-які інші теми, фотографуємося на згадку. Погодьтеся, що іноді такі душевні зустрічі цінуються навіть більше за фінансову допомогу.

А взагалі у мене є мрія — влаштувати футбольний матч примирення на «Донбас Арені». Аби сумні події в нашій країні якомога швидше закінчилися, а навколо панували мир і благополуччя.

Бесіду вів Владислав ІЛЬЧЕНКО

РЕНТГЕНАПАРАТ РОБИТИМЕ ТРИВИМІРНІ ЗНІМКИ

Сертифікат на рентгенівський апарат ARCADIS Varic вартістю майже 1 мільйон 800 тисяч гривень передав Військово-медичному клінічному центру Західного регіону лідер гурту «Океан Ельзи» Святослав Вакарчук.

Апарат, який незабаром прибуде до шпиталю, створено відповідно до всіх вимог і параметрів, які поставили перед виробником львівські військові медики. За його допомогою хірурги зможуть виявити осколки снарядів у тілі поранених бійців під час проведення хірургічних операцій. Крім цього, апарат є повністю цифровим і створюватиме тривимірні знімки. А його мобільність дозволить використовувати пристрій у різних операційних.

Також відомий український співак приніс для поранених кілька десятків «флешок», де записана нова пісня гурту «Життя починається знову».

— Її дебюту ще не було, а тому першими її почули мужні солдати України, які, не шкодуючи свого здоров'я, захищали Батьківщину. Така прем'єра, — зазначив Святослав Вакарчук.

Окрім цього, співак подарував хлопцям футболки з написом «Все буде добре», а лікарів запевнив, що його співпраця з військовими медиками буде продовжуватися й у майбутньому.

Тарас ГРЕНЬ

ОДИНАДЦЯТИРІЧНА ЮЛІЯ БОЩЕНКО ІЗ СЕЛА КРИЖАНІВКА, ЩО НА ОДЕЩИНІ, НАПИСАЛА ВІРШ ДО УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

СОЛДАТОВІ!

Привіт, солдате! Ти мене не знаєш,
Я — просто дівчина, живу собі, як всі.
В моєму місті тихо, не стріляють.
Але війна торкнулася душі!
Чому пишу тобі? Бо серце просить,
Бо я так звикла, і вірші, що на душі,
Я викладаю на листі!
В моїй країні сльози, біль і розпач,
І так нестримно пишуться листи.
Ти зараз там, на Сході України,
Душею б'єшся на передовій,
Там дуже страшно, постріли лунають,
Та не здаєшся ти, ідеш вперед!
Ідеш у бій і остраху не маєш!
Ти борешся за волю України,
За незалежність та її життя,
І за майбутнє кожної людини,
А серед них живу і я!
Ти тільки повернись, благаю, чуєш,
Ти не лети далеко в небеса,
Бо тут, на цій землі, тебе чекають
Батьки, родина — вся сім'я.
І вся країна молиться за тебе,
Щоб швидше повертався ти живий,
І я також щодня молюся небу,
Аби в моїй країні настав мир...
Я сподіваюсь, ці рядки почуєш,
А може прочитаєш у листі,
Я дякую тобі за те, що захищаєш
Мою країну... Дякую тобі!..

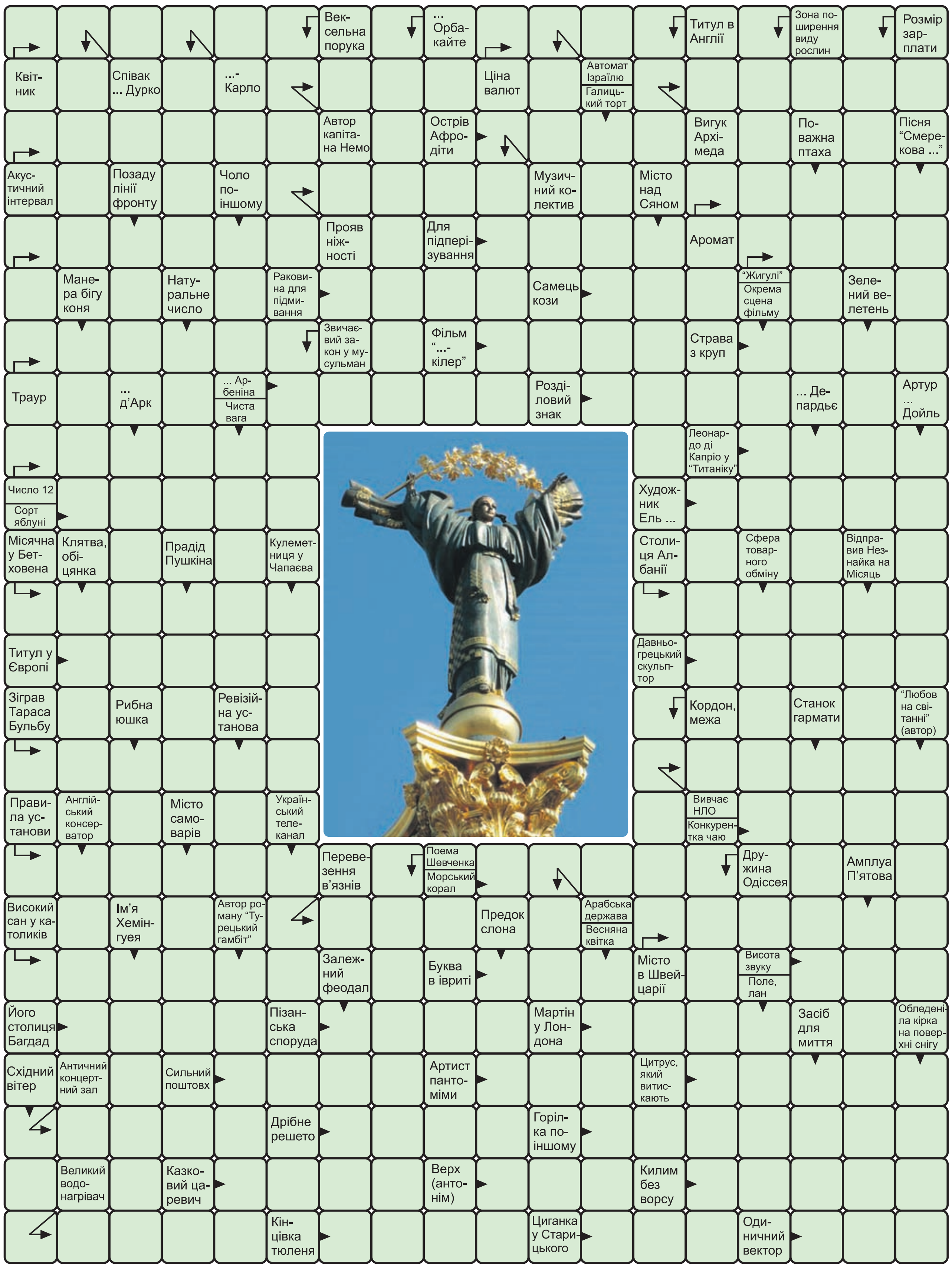

Малюнок Віктора ГОЛУБА

До 10 жовтня 2015 року триває конкурс вільних людей «Креативна Україна» у номінаціях: «Поетичний твір»; «Гумористичне оповідання»; «Музичний твір» (пісня, балада, романс); «Карикатура»; «Фотографія»; «Відеоролик».

Право взяти участь у творчому конкурсі мають громадяни України та всі охочі зі всього світу. Конкурс не має жодних вікових чи будь-яких інших обмежень.

Роботи надсилайте за адресою: 01001, Київ-1, а/с 175 або на e-mail: tvk@inet.ua

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

НЕ КАЖИ НЕПРАВДУ АБО НАПІВПРАВДУ, БО ЦЕ — ЦІЛА БРЕХНЯ

Заповіді 104-річного карпатського мудреця Андрія Ворона

■ Не май себе за найрозумнішого і найпоряднішого, кращого за інших.

■ Люди, які споживають хоча б одне яблуко на день, не знають хвороб і живуть на 10 років довше.

■ Чим старішими стають люди, котрі живуть духовним життям, тим яснішає їх розум і свідомість. Невігласи з роками тупіють ще більше.

■ Не бійся незнання, бійся облудного знання. Від нього все зло світу.

■ Коли що-небудь тебе засмучує і мучить, згадай, як раніше тебе засмучувало дещо подібне, про що ти зараз згадуєш спокійно і байдуже.

■ Не кажи неправду або напівправду, бо це — ціла брехня. А від цього неспокій у крові.

■ Ніяке горе є настільки великим, як страх перед ним.

■ Нужда і прикрі випадки — найкращі твої вчителі.

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

— Ти де працюєш?
— На роботі.
— А що ти там робиш?
— Додому хочу.

***

Продавець цілодобового кіоску впізнавала всіх жителів мікрорайону по животах.

***

Усе найкраще відбувається або уві сні, або в кіно, або не зі мною.

***

— Ну-ну, заспокойся... Як це ніхто тебе не любить? А комарі кого кусають в першу чергу?

***

Купила собі сережки у вигляді комарів. Прикольні такі! Сьогодні вже двічі від друзів по вуху дістала.

***

— Кохана, як же так, ти з Одеси, а не вмієш плавати?
— А ти живеш в Борисполі, вмієш літати?

***

Коли ви свaритеся, а потім миритеся, і вже через день не пам'ятаєте, через що сварились — це справжнє кохання.

Хоча склероз проявляється так само.

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Укрполіграфмедіа» (вул. Фрунзе, 104А, м. Київ, 04080).

Наклад 31887 Замовлення 30249

Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ

Чергові по номеру — Роман ТУРОВЕЦЬ, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.